

БЮЛЕТЕНЬ

Проборы 10. ОМН

С
Л
И
В
А

У
К
Р
А
Ї
Н
І
!

СВОБОДА НАРОДАМ !

СВОБОДА ЛЮДИНІ !

- ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ -

БЮЛЕТЕНЬ ч. 5
ПРОВІД ЮНАЦТВА ОУН

/ТІЛЬКИ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО ВЖИТКУ/

У своєму змаганні ми мусимо йти до великої мети крок за кроком, від осягу до осягу, від етапу до етапу. І весь наш похід здійснюється постійним здобуванням і реалізуванням часткових цілей. Але щоб при цьому не заблудити, треба мати ясно упорядковану їх систему-уклад. Що є вищою ціллю, якій підпорядковується, а коли треба і жертвується іншу часткову ціль нижчого порядку?

Як мірило, керівне правило служить завжди одно: оцінка, яку вартість має дана справа для ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ, оскільки вона посилює, полегшує визвольну боротьбу й підносить її успішність.

Степан БАНДЕРА
/Слово до Українських Націоналістів Революціонерів за кордоном, 1948 р.

ПОСТІЙ ГРУДЕНЬ 1976 р.
ПРОВІД ЮНАЦТВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

1-го грудня 1976 р.

ДОРОГІ ДРУЗІ,
ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙ І ВИХОВНИКИ МЖ!

Перед Вами чергове видання Головної Редакції МЖ, "Бюлетень ч. 5. На зміст цього числа складаються матеріали, голов-но, які відповідають на питання: а/ хто ми? , б/ які наші проблеми?, і в/ хто наш ворог, хто ворог українського народу?

Це є підручний матеріал для виховників в підготовці їх до виховно-вишкільної праці в Юнацьких звенах.

В Бюлетені є теж теми для наступних семінарів, а саме: "Нація" і "Націоналізм".

Ми стали на становищі в потребі організування семінарів для провідного активу МЖ, який заангажований на різних функціях в обласних і теренових Редакціях МЖ. Якщо цього не виконано до тепер, подбати, щоб протягом 1977 року відбулося, принаймі 4 семінари в кожній із організаційних інстанцій.

Пригадується:

Надсилати терміново звіти,
Реалізувати запроєктовані акції,
Співпрацювати з редакцією Бюлетеня, надсилаючи дописи та організуючи дописувачів.

З нагоди Різдва Христового бажаємо членам і активові МЖ успіхів у праці над вихованням молодії зміни ОУН, голосного вияву в наших політичних акціях і перемог у нашому змаганні за УССД!

СЛАВА УКРАЇНІ - ГЕРОЯМ СЛАВА!

З. ЯРОПОЛК

ДО ПРОБЛЕМ МОЛОДІ

"Українська Молоде! Ти на еміграції мусиш піти в авангарді визвольної боротьби, як в ньому йде на Землях Українська Молодь. Ти мусиш цілком віддати себе інтересам Воюючої України і бути готовою на кожний її поклик, щоб стати поруч своїх друзів, що зі зброєю в руках боряться за визволення народу, за щастя, радість і творчу працю української молоді в українській державі".

Цитуючи ці відомі слова Звернення Воюючої України до всієї української еміграції з 1949р., власне сьогодні є добра можливість застановитися над цілими та завданнями Реф. Молоді ОУН. Беручи під увагу на довгий час дії Реф. Молоді, кінцевим взапізнатися глибше над проблематикою дії серед української молоді та як до цих питань підходити з точки зору Організації Українських Націоналістів.

I. ЗАСЯГ І ХАРАКТЕР ДІЇ:

Реф. Молоді діє в рамках Сектора Молодих Кадрів ОУН, маючи на увазі виховні процеси української молоді в Україні і в діаспорі. Вона діє через молодіжні організації, де є члени ОУН, у співпраці з Референтами Студентства і Молодої Інтелекції та Організаційного Юнацтва.

II. СТРУКТУРА РЕФЕРЕНТУРИ:

А/ ГОРИЗОНТАЛЬНО - СУМ, Молодь України - неорганізована молодь, на засланні і в комсомолі, українська молодь сателітних країн, інші молодіжні організації - Пласт, ОДУМ і інші.

Б/ ВЕРТИКАЛЬНО: Реф. Молоді проходить від найвищої до найнижчої організаційної структури. При кожному ТП є Реф. Молоді і обов'язковим є мати такого референта, якщо не в кожному Станичному Проводі, то принаймні в Обласному Проводі.

III. ЗАВДАННЯ РЕФЕРЕНТУРИ МОЛОДІ:

Виходячи з Постанов V ВЗ, завдання Реф. Молоді окреслюється в таких головніших пунктах:

1. Підготувати молоді до боротьби за визволення України.
2. Нести допомогу молоді України в її прагненні пізнати правду, а нашу боротьбу провадити так, щоб вона була змістом нашого життя.
3. Сприяти молоді, яка має духовне покликання, висилати її до відповідних духовних семінарій, щоб з тих кандидатів виходили свідомі священики - патріоти, а не звироднілі безбатьченки.

серед молоді Заходу, фільтрують з марксизмом і троцькізмом, або з якимсь "лівим лібералізмом". Назагал їхнє наставлення - "анти-совєтське", /і якраз в цьому корінь лиха/, бо вважають, що поневолювачем є совєтська многонаціональна бюрократія, а не Росія, як політичне тіло. Намагаються вони аналізувати ССРСР з точки зору "класовости" Маркса.

З метою поборювання цього явища треба проводити подвійного типу роботу - також у площині вивчення проблеми і в практичній дії. а/ Потрібно ВИБЧАТИ проблему "лівизни", бо щоб з нею ефективно боротись треба мати відповідний засіб знання. Не вистарчить сказати, що Ленін і інші були злочинцями відносно українського і інших поневолених народів, - треба також, щоб наші молоді кадри знали настільки фактів про них, щоб вони самі не могли підпасти під їхній вплив і могли б піти в наступ. б/ Крім виш-колу по цій лінії, мусить посилитись діяльність нашого Юнацтва в організованому українському студентському житті, в СУМ, Пласт, ОДУМ і ін. Юнацтво ОУН мусить теж іти на громадську і політичну роботу поза рамки ОУВФ. Українська молодь, яка знаходиться в рядах Юнацтва ОУН мусить активізуватися в українському студентському русі, вибиватись на чоловічі позиції в тих організаціях, організувати відповідні доповіді та панелі, щоб з цієї позиції насвітлювати рух опору і спротиву в Україні та ССРСР і давати відсіч "українським лівакам".

Дурман марксизму-троцькізму кидається тут і там серед студентства, бо нас є абсолютно замало там, де нас треба на тім відтинку, а студентський загал не має АЛЬТЕРНАТИВИ, на яку міг би орієнтуватися. Таку альтернативу дає ОУН.

ЗАКЛЮЧЕННЯ:

Члени Юнацтва ОУН і вся свідома українська молодь стоїть перед великими завданнями - знайти для себе відповідне місце в чужому середовищі, а також віднайти себе в ролі амбасадорів України, почерез яких можна приспінити Воскресний День нашого народу. Революційна Організація потребує революційну молодь - тому замолоду вишколюймо себе в ім'я оборони наших ровесників і в ім'я тих, які задля добра справи не завагались віддати себе на жертвнику Батьківщини!

=====

Наша перемога - це перемога нашої ідеї, повне її здійснення. Другорядною справою є те, яку частину реалізуємо ми самі, яку - інші, а яку - спільно. Наш обов'язок - зробити самим найбільше, скільки стане наших сил, одночасно докласти старань, щоб і інші робили якнайбільше.

Степан БАНДЕРА

пппppppпПппппппп

ТЕМА - НАЦІЯ

Один із головних членів руху опору в Україні заявив/словами П. Грабовського/, що "націоналізм - конечна умова поступу вселюдського; від загибелі нації терпить не тільки вона сама, а вселюдськість взагалі".

Темою попереднього семінара/ч.1/ був рух опору в Україні на тлі українських визвольних процесів. Але заки ми повернемося знову до детального обговорення сучасного руху опору, треба відповісти на основне питання, чи український визвольний процес в наших часах є згідний з розвитковими тенденціями/"трендами"/ сучасного світу. Тому, що український визвольний процес є тісно пов'язаний з т.зв. "національним питанням", треба перш за все розглянути поняття нації/в теорії й в практиці/ і націоналізму в загальному.

Слово "нація" пошло з латинського "насці", що означає "народитись". Друге слово, тісно пов'язане з "нацією", це є "батьківщина". Ці два поняття вміщують в собі первісні почуття і асоціації, які, маючи своє джерело в акті нашого народження і в наших батьках, охоплюють всіх інших, народжених в тому самому місці, чи в тій самій країні. Почуття і прив'язання, впершу зосереджені на родину-рід-плем'я, поширюються на поступово більші суспільні тіла, спільноти, до яких відчувається приналежність чи зв'язок, себто: дана місцевість - містечко - місто - нарід - держава. В Європі ці "льокальні" об'єкти лояльності почали зливатися в нову спільноту. А нею є власне нація, лояльність до якої перевищує всі інші побічні чи другорядні симпатії.

Отже, що це є нація? Це є спільнота людей, яка має спільну культуру, історію, традицію, мову, релігію, додаючи до цього усього спільну територію, політику, боротьбу, економію. Але мабуть найбільш просту і рівночасно найбільш скомпліковану дефініцію нації подав Руперт Емерсон, який сказав, що "нація є людською спільнотою, яка відчуває себе нацією". Так що нація - це є ті всі елементи, які ми вичислили, спаяні в одну цілість спільним почуттям національності.

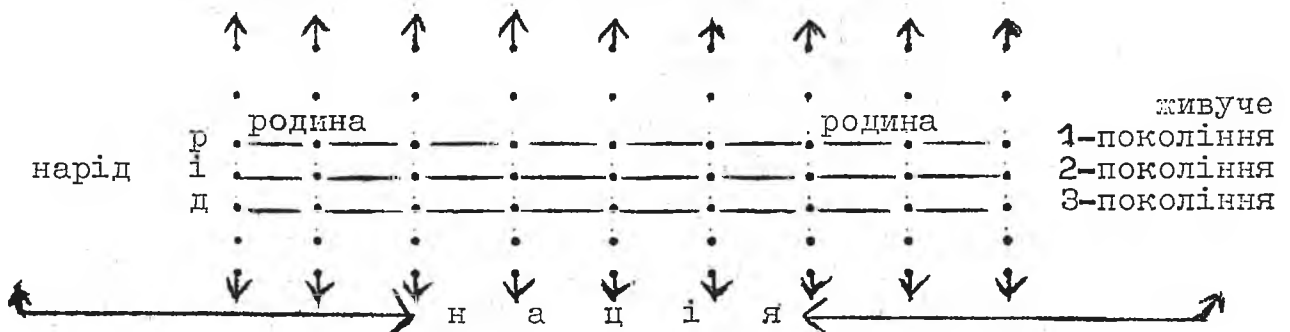
Нація - національність являється в різних формах, видах і величині. Але не зважаючи на зовнішню різноманітність, нація є тим основним і первісним чинником, який формує життя кожної людини/Альфред Кобан/. Самий акт народження вже утворює людину з даною нацією, що автоматично закріплює в цій людині підставові прикмети на все її життя: вказує, куди хто належить, де живе, чи де має право жити - фізично, емоційно і психічно; устійнює, де є так зв. "дім", себто країна чи лоно даної спільноти; вкінці, акт народження в даній нації підставово оформлює людину, незалежно навіть від змін, які ця людина може перейти, чи як далеко вона не відійшла б від свого первісного джерела. Акт народження в

нації є раз назавжди - і тут не допоможе навіть змінити прізвище, забути мову, чи відцуратися так чи інакше від своєї спадщини.

Відомий мекіканський поет Октавіо Паз, у своїй знаменитій книжці "Лабіринти самотности", вказує на факт, що модерний світ це небезпечний хаос безлічі лабіринтів, серед яких мандрує дезорієнтована, відчужена, розгублена і осамітнена людина. В наслідок насильного чи "демократичного" знецінення нації та її ролі в розвитку людства/напр. СССР, ЗСА/ цілі суспільства і безліч людей - стоять перед руйнуючими проблемами соціального, політичного і економічного характеру.

Світ, як спільнота незалежних націй, є найбільшим багатством людства як цілоти, бо нація в найширшому розумінні того слова є джерелом всезростаючої якості людського життя - в духовому і фізичному змісті. Тому нація є найвищою формою духово-органічної спільноти, де "всі органи нації є рівновартні без огляду на якісні різниці поміж собою, тому власне, що всі вони призначені підтримувати існування цілоти"/Ю. Вассіян/; тому повною людиною може бути тільки одиниця виповнена національним змістом. - "Національність - це найглибша, найзагальніша й найтривкіша підстава людської соціальності"/Ю. Вассіян/.

Для заокруглення цих тверджень про націю слід коротко встановити, які співвідношення існують між людською одиницею, родиною, родом, народом і нацією. Ці поняття поділяються на дві основні категорії згідно з тим, чи вони є часово обмежені чи ні. І так, одиниця, родина і нарід/спільнота родин/ є обмежені часово до живучих поколінь; натомість рід і нація/сполука родів/ переходить межі часового існування людської одиниці, родини і народу - їхнє існування сягає в минуле і - в проєкції - в майбутнє/з українців, Шевченко найкраще і найпростіше здефініював поняття нації як спільноту "мертвих, живих і ненароджених"/. Ці поняття можна графічно представити в такий спосіб:

В цьому співвідношенню, очевидно, відіграє ролю засада ступневості, себто, рід і нація є важливіші ніж одиниця, родина чи нарід, з тої простої причини, що ті три останні живуть лиш в лоні нації, будучи її часово обмеженими складовими частинами. Це означає, що інтереси одиниці/і тим самим родини й роду/ є ті

самі, що й нації, особливо в час національного лихоліття. Бо якщо людина найкраще може існувати в середовищі своєї нації/так як ми вже відмітили/, то є логічно, щоб вона дбала в першу чергу про добро цього свого власного і унікального життєвого джерела. Все ж таки не все людина, а то й народи, усвідомлюють собі цей факт, висуваючи деколи на перший план тимчасові інтереси/переважно матеріальні/ людської одиниці і даного покоління - часто собі на остаточну некористь, а то й на загибелі нації на довгі століття.

На самому початку була мова про розвиткові тенденції сучасного світу - себто, яке місце має тепер нація серед людства і куди вона прямує. Відповідь на це питання є проста: від самих початків історії людство прямує скорим темпом до остаточної самопереорганізації на національному принципі. Тепер цей процес відбувається за посередництвом зростаючого націоналізму, або визвольного націоналізму серед народів, в наслідок чого встають до життя нові нації. Процес цей закономірний і неминучий, бо нація, будучи остаточною синтезою всіх складових елементів існування даної спільноти є найвищою формою серед організованого людства.

Нації почали оформлюватися в модерному розумінні, тобто набирати скристалізованих форм, яких 3-4 століття тому: Цей процес набрав справді швидкого темпа після французької революції /1789/, а особливо в нашому 20-му столітті. За приклад може послужити факт, що членами Об'єднаних Націй є яких 140 держав, з яких більше ніж половина /!/ були створені за останніх років. Себто, пересічно щороку постають 2-3 нові окремі держави-нації. І сьогодні ми є щоденними свідками націотворчих/визвольних/ процесів по всіх континентах світу.

Нація, як духово-органічна спільнота, не з'являється на обрію історії раптово, а радше є завершенням довгого процесу доповнювання і синтези. Опісля, якщо до того є сприйнятливі історичні умовини, нація починає органічно рости і всебічно розвиватися. У зв'язку з цим можна висунути гіпотезу/на базі соціо-історичних даних/, що населення України було одне із перших в Європі, яке завершило цей націотворчий процес доповнювання і синтези, мабуть у 11-12 ст. Про це свідчать документи з тих часів /літописи, література/, загальноприйнята назва "Русь", "русич", "руський" - назви, які подекуди перетривали аж до наших часів в Україні./Другим таким старим народом в Європі є баски, з якими українці, як виглядає, мають навіть біологічне пов'язання/. Іншими словами, українська нація досягнула згаданої синтези на кілька століть раніше ніж більшість європейської людности./Італія і Німеччина щойно в 19 ст. завершили свої розвиткові процеси/.

Ми вже попередньо були встановили, що нація це є найвища форма людської соціальності, і що з історичної перспективи суспільні процеси неминуче провадять до цієї найвищої синтези, себто до т. зв. "націоналізації" людства. Не тільки суспільні

процеси прямують до цього, але й політичні теж, особливо в модерних часах, позначених двома великими політичними противоріччями. Першим із них є протиріччя між панівними державами і пригнобленими націями/себто протиріччя внутрі імперій/. Друге протиріччя є між конкуруючими великод державами та імперіями/в сучасному між ССРСР, червоним Китаєм і ЗСА/.

Ці протиріччя впродовж історії/а особливо в 19-20 ст./, будучи ключевими допоміжними чинниками – майже каталізаторами в процесах "націо-налізації" світу, – закономірно розвиваються в напрямі визволення націй і розпаду многонаціональних штучних творів/гл. П. Полтава/.

І так, внаслідок внутрішніх і зовнішніх конфліктів, перед якими завжди стоять імперії і великод держави/це ж і є їхньою головною прикметою, бо вони побудовані насильством і ним держаться/, вони розлетілися на свої "складові частини". Розпалися всі імперії, які до тепер існували. В наших часах/при допомозі воєн, революцій/дожили віку імперії російсько-царська, австро-угорська, німецька, англійська і декілька інших/. Російсько-большевицьку імперію/ССРСР/, яка від самого свого початку перебуває в стані постійної конфронтації з нутра і з зовні та ерозії, чекає – очевидно – та сама доля, що постигла інші імперії в минулому. Остаточний розвал її неминучий, бо це є закон історії.

Доповнююча література:

Полтава, П.: "Концепція самостійної України і основна тенденція політичного розвитку сучасного світу". Київ проти Москви. БУП ч.2, 1955, стор. 251-314.

Липа, Ю.: Призначення України. 1953.

ooooOoooo

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"В УПА молодь вела перед. На еміграції молодь стоїть надто осторонь політичної дії. Це невірне. Молодь має йти в авангарді акцій тут, так як це є в Краю. Мусить бути рушієм, поривати широкі кола, бути неспокійним ферментом, а не сміє вона оглядатися на всякі "консолідації" і опортунізації. Сила революції не в кількості опортуністичних середовищ зведених під один дах, але в якості її я д р а".

/ З "Завдання ОУН закордоном" /

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

СЕМІНАР ч. 3.

НАЦІОНАЛІЗМ

В семінарі ч. 2. ми описали поняття нації і національності в сучасній формі сприймання цих понять молодим поколінням. /Цей підхід, зрештою, і є застосований до всіх тем, порушуваних у наших семінарах/.

Поняття нації, світогляд та націоналізм як ідеологічна система – органічно виринули з факту існування нації та почуття національності /чи національної приналежності/ у людей. Під знаком нації та націоналізму приходить розвиток людства, чого ми є свідками і що стверджують багато визначних знавців, серед них і Є. Сверстюк: "Націоналізм – конечна умова поступу вселюдського; від загибелі нації терпить не тільки вона сама, а вселюдськість взагалі". /"Собор у ристованні", ст. 45/. Приступаючи до ствердження прикмет націоналізму, в тому – очевидно – й українського, треба розглянути і уточнити рівночасно поняття патріотизму, націоналізму і шовінізму /-фашизму/. Ці останні два поняття дуже часто "мішаються" через брак знання, або прямо під впливом пропаганди з боку тих джерел і кіл /советських, комуністичних, "ліберал-демократичних", капіталістичних та різного роду "інтернаціоналістів"/, які вбачають у розвитку націй і в націоналістичному світогляді небезпеку для своїх "інтернаціоналістичних" інтересів, які прямо сприяють новим формам імперіялізму і колоніялізму – себто національному і соціальному гнобленню народів.

1/ ПАТРІОТИЗМ: джерелом патріотизму є підсвідоме відчуття любови до всього, що нам близьке. Патріотизм може мати вузькі /льокальний/ і ширші /народний/. Льокальний патріотизм – це прив'язаність до нашого найближчого оточення, до родини, родинної місцевості, тощо. Народний патріотизм – це почуття прив'язаності до свого народу і бажання йому допомагати. Це є класичне окреслення "патріотизму". Беручи сьогоднішній час, це поняття патріотизму перейшло певну еволюцію в своєму значенні. Сьогодні слово "патріот" /без прикметника/ автоматично і виключно визначає людину, яка любить свою націю і сприяє її інтересам. Ця загально прийнята дефініція до певної міри покривається з поняттям націоналізму.

2/ НАЦІОНАЛІЗМ: в нашій класичній термінології означає "активну любов до своєї батьківщини", що переважно проявляється в організованій формі, особливо в часи національної тривоги чи лихоліття /напр. УВО-ОУН-УПА/ та багато інших відомих національно-визвольних рухів по всьому світі/.

Але це тільки один із аспектів організованого націоналізму, зумовлений обставинами, в яких знаходиться наріз у даному періоді

свого існування - в періоді всенациональної тривоги і потреби. Цей аспект націоналізму можна визначити як вищий щабель патріотизму. Але націоналізм сьогодні - особливо український націоналізм - виріс у всеохоплюючу доктрину і світогляд, які включають не тільки політичні потреби нації /особливо самостійність/, але також соціально-економічні, культурно-духові, етичні і т.т., себто всі галузі людського життя. Основною прикметою цієї динамічної доктрини є те, що вона єдина із усіх доктрин /Марксизм, соціалізм, комунізм, капіталізм/ сприяє всебічному розвитку цілої нації на базі принципу гармонії між всіма її складовими частинами, і на підставі гармонії між націями, а не на базі конфлікту між різними секторами спільноти /так зв. "боротьба клас"/, що вивіщує інтереси тільки одного сектора коштом другого: з одного боку "диктатура пролетаріату" /особливо в практиці/; а з другого боку, капіталістичний сектор, також як і комунізм, з локальними і міжнародними інтересами. Обидві ці доктрини /комунізм і капіталізм/ та їх носії, через свої вузькі інтереси сповільняють всебічний розвиток народів, витворюють ворожнечу і конфлікти між націями, тощо. Прикладом цього є тривала поміч комуністичним диктатурам капіталістами Заходу, від чого вже понад пів століття терплять десятки народів, а сьогодні майже половина людства. Прикладом цієї - дослівно - змови є особиста довголітня приязнь між супер-капіталістом С. Ітоном і так зв. "різником України і Мадярщини" - Никитой Хрущовим. Трагічні наслідки для цілого світу цієї співпраці між інтернаціоналістами обидвох мастей - "диктаторами пролетаріату" і "диктаторами капіталу" - сьогодні вже більше ніж наявні.

З/ ШОВІНІЗМ: тоді як патріотизм і націоналізм є виявом любови до своєї нації і сприяння її інтересам згідно з принципом внутрішньої і міжнаціональної гармонії, шовінізм - це є сліпе, пристрасне вивищування даного народу /і раси/ та культивування ненависти до всього чужого, а це веде до агресії та імперіялізму. Шовіністичними рухами були німецький нацизм і італійський фашизм, а сьогодні ним є російський "советизм". Націоналізм, як національне почуття і як світоглядова доктрина, не має нічого спільного з нацизмом, фашизмом чи "советизмом".

Повертаючись до поняття українського націоналізму, уточнимо деякі прикмети цього явища. В 1929 р. /1-ий Конгрес ОУН/ було подано наступні ствердження: "Український націоналізм є духовим і політичним рухом, що зродився з внутрішньої природи української нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття". Це було названо "генетичною" дефініцією. Так зв. "енергетична" дефініція окреслює націоналізм як "мислення і діяння в інтересах нації". /Це передбачає оцінку кожної ситуації з точки зору національних і народніх інтересів/.

Отже існують дві форми вияву українського націоналізму: націоналізм як ідеологія-доктрина, і націоналізм як рух. Повторимо

Вся історія України – це протяг часу, в якому розвивався і діяв український націоналізм. Саме слово "націоналізм" і націоналізм як ідеологія – постали відносно недавно, але націоналізм як стихія існує впродовж всього існування народу-нації.

- 1/ Бердник, Олесь: "Основи Січі Вогняної",
Визвольний Шлях, ч. 12, 1975, стор. 1374-6.
- 2/ Донцов, Дмитро: "Націоналізм", Лондон, 1966.
- 3/ Сверстюк, Євген: "Собор у ристованні", Париж, 1970.
- 4/ Стецько, Ярослав: "Рушійні кличі нашої боротьби",
Част. I: "До ідейно-політичного змісту",
Україна проти Москви, БУП, 1955,
стор. 315-324.

Bibliography

Яромир Струнич

[illegible]

Український націоналізм, як революційно-визвольний рух поневоленого українського народу, респектує боротьбу і право на суверенність кожного народу в його етнографічних землях, зокрема сусідючих з Україною народів, засуджуючи імперіалізм, як ворога свободи і справедливості, виключаючи його в міжнаціональних українських відносин. Націоналізм – це символ свободи. Імперіалізм – це символ рабства. Внутрішньонаціональна і міжнаціональна гармонія у світі, світ вільний від війни, нужди, страху й неволі – це український і загальнолюдський ідеал українського революційного націоналізму.

Найвище національне і світове призначення українського націоналізму полягає в усамостійненні українського народу в його северенній, ні від кого незалежній українській національній державі в її етнографічних межах, на добро всього населення української землі, без різниці віри, мови і раси.

Ярослав СТЕЦЬКО
/Рушійні кличі нашої боротьби/.

[illegible]

Петро ПОЛТАВА

ПІЗНАЙМО СЕБЕ, - ВЛАСНЕ І НЕЗ-
МІННЕ ІСТОРИЧНЕ ОБЛИЧЧЯ!

3. ЯРОПОЛК

ХТО ТАКІ БАНДЕРІВЦІ
ТА ЗА ЩО ВОНИ БОРЮТЬСЯ.

/Передрук підпільних
матеріалів/.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО НАШЕ МИНУЛЕ

Як теперішнє, так і минуле бандерівців - славне, героїчне. Багато з нас, головню з-поміж старших віком революціонерів, - це довгорічні політв'язні колишніх польських, румунських, гітлерівських, большевицьких тюрем і концтаборів, не рідко засуджені до досмертного ув'язнення. У не одного з них ще до сьогодні видніють близни від тюремних кайданів. Не одному з них поломили ребра, повибивали зуби польська поліція, румунська сігуранца, німецьке гестапо, большевицьке МВД. Багато з нас стало на шлях революційної, підпільної боротьби проти окупантів, маючи всього 14-16 років від уродження. У підпільних гуртках, на підпільній, революційній роботі, протікали наші найкращі юні роки. З підпіллям, з революційною боротьбою розв'язані наші найпалкіші юнацькі мрії, найшляхетніші юнацькі поривання. Переслідуваний поліцією, завжди загрожений тюремю, концтабором, поліційною кулею, часто не забезпечений матеріально український революціонер завжди мужньо, з посвятою і найвищою відданістю справі героїчно виконував свої революційні обов'язки: обов'язки передового бійця революції, організатора і керівника народу в його боротьбі проти окупантів. Не зважаючи на ніякі труднощі, ні перешкоди, ми, бандерівці, завжди були серед народу, серед народних мас, несли їм слово революційної правди, нашою сміливою, революційною дією підтримували на дусі, обороняли перед терором окупантів. Для українських народних мас український революціонер завжди був зразком найвищого патріотизму, мужности, витривалости, героїзму, найвищих громадських і революційних чеснот. Саме тому сьогодні народ так любить і всіляко підтримує нас.

НАШ СТИЛЬ БОРотьБИ

Для нас, бандерівців, характерний окремий, високогероїчний стиль революційної боротьби. В його основі лежить нечувано висока, прямо безприкладна, ідейність учасників нашого руху, наш глибокий патріотизм. Ми не визнаємо ні полону, ні капітуляції перед ворогом. Українські революціонери і повстанці в своїй основній масі не здаються живими в руки ворога: у безвихідному становищі стріляються останніми власними кулями або розриваються останніми власними гранатами. Ми не визнаємо іншого життя, крім життя для активної боротьби за наші високі революційні ідеали. Нашої боротьби ми не припинемо доти, доки житиме хоч би один революціонер. Нас не лякають навіть найважчі труднощі і

небезпеки, навіть найважчі перешкоди. Нас не заломлює ні смерть наших друзів, ні хвиливі невдачі в нашій боротьбі. В ім'я перемоги наших ідей ми добровільно підпорядковуємося залізній дисципліні, що панує в наших рядах.

ЧОМУ МИ, БАНДЕРІВЦІ, НАЗИВАЄМО СЕБЕ НАЦІОНАЛІСТАМИ?

Ми, бандерівці, називаємо себе націоналістами тому, що центральне місце в нашій ідеології займає вчення про націю. Згідно з цим вченням ми, націоналісти, в протилежність марксистам і більшовикам, уважаємо іменню, що: а/ народ, нація є найвищий і найміцніший тип людської спільноти – вищий і міцніший, ніж суспільна класа; б/ в міжнародному розрізі суб'єктом історії є народи, нації, а не суспільні класи; в/ народи, нації не є явище історично перехідне, властиве тільки епосі капіталізму, але явище, властиве всім суспільно-економічним формаціям; в період культурних умов життя, нації як людські спільноти тільки незвичайно зміцніли; г/ найкращі умови для всебічного розвитку народу, забезпечує тільки національна держава; д/найкращою міжнародною системою, яка однаково відповідає інтересам окремих народів як і інтересам міжнародного співробітництва та встановлення справжньої дружби між народами, є система вільних національних держав усіх народів світу; передумовою покращання долі працюючих клас поневоленого народу є національно-політичне визволення усього народу; є/ в протилежність українським більшовикам, які своїм найвищим наказом мають волю своїх кремлівських господарів, ми, українські націоналісти, за наш найвищий наказ маємо добро і щастя українського народу. Найвищим, найважливішим завданням українського народу в теперішній момент ми вважаємо боротьбу проти московсько-більшевицьких окупантів та їх українських агентів – українських більшовиків за національне і соціальне визволення українського народу, за побудову української, справді незалежної, національної держави.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ НЕ Є ШОВІНІСТИ, НІ ІМПЕРІЯЛІСТИ

Ми, українські націоналісти, не є шовіністи. Борючись за незалежну українську державу, ми боремося тільки за здійснення українським народом тих прав, якими вже давно користується величезна більшість народів світу, і які/права/ вже давно визнано природними правами кожного народу. До речі, наша боротьба є законною боротьбою навіть з точки зору більшевицьких законів: конституція СРСР забезпечує за кожним народом право на вільний вихід із складу СРСР. До всіх народів світу ми плекаємо ширі симпатії. З усіма народами світу, в тому числі і з російським народом, який побудує свою національну державу на своїх етнографічних землях, ми хочемо жити в дружбі і співпраці. Ми не боремось проти сусідніх нам народів в цілому, а тільки проти тих імперіялістичних сил, які нас поневолюють. Підкреслюємо ще раз: усі народи,

в тому числі російський та польський народи, ми цінімо, шануємо та прагнемо до дійсної дружби і співпраці з ними. Ми ненавидимо і боремося тільки проти тих імперіялістичних сил, які нас поневолюють або хочуть поневолювати.

Ми, українські націоналісти, не є також імперіялісти. Незалежну українську державу ми хочемо будувати тільки на етнографічних землях, тобто на землях, на яких у більшості живе український народ. Ми не зазіхаємо ні на шматок чужої території. Ми є проти всякого імперіялізму - проти поневолювання у будьякій формі одного народу другим, проти імперіялістичних воєн і загарбань, проти багатонаціональних імперій. Ми є за якнайповніше здійснення ідеї вільних національних держав усіх народів світу.

МИ, БАНДЕРІВЦІ, НЕ БУЛИ, НЕ Є І НЕ БУДЕМО НІЧІЄЮ АГЕНТУРОЮ

Ми, бандерівці, ніколи не були, не є і не будемо нічиєю агентурою. В нашій боротьбі за національну і державну незалежність України ми орієнтуємося тільки на власні сили українського народу.

Зокрема ми, бандерівці, ніколи не співпрацювали з німцями, як це про нас брешуть большевицькі вороги народу. У нашій підпільній літературі ми вже не раз відповідали на цей підлий наклеп. З перших днів окупації України гітлерівцями, ОУН керована С. Бандерою, перевела проти них активну підпільну боротьбу. З кінцем 1942 р. для боротьби з гітлерівцями ОУН почала творити збройні групи. Ці збройні групи дали початок УПАрмії. Впродовж 1942-44 рр. багатотисячна УПА, революційне підпілля ОУН своєю збройною боротьбою завдали німцям значних втрат у людях, майні, транспорті. В 1943-44 рр. під виключною контролею УПА перебували цілі райони Полісся, Волині, Карпат, окремі лісові масиви Галичини. Ця боротьба проходила на очах і з участю всього українського народу. Про цю боротьбу може кожному, зацікавленому в тому, розповісти кожна дитина в західних областях, кожна українська селянка. Про цю боротьбу свідчать сьогодні ще не розкопані большевиками, чисельні могили революціонерів і повстанців, що впали в боротьбі з гітлерівцями. Про цю боротьбу свідчить той факт, що в гітлерівських тюрмах і концтаборах опинилися тисячі українських революціонерів на чолі із С. Бандерою, Я. Стецьком та багатьма іншими керівними членами нашого руху. В німецьких тюрмах, від гестапівських куль, на всіх широчезних просторах України загинули такі керівні бандерівці, як Іван Климів-Легенда/Львів/, Дмитро Мирон-Орлик/Київ/, Микола Лемик/Харківщина/, Пантелеймон Сак-Могила/Київ/, родом із східних областей, Сергій Шерстюк/Кривий Ріг/, родом із східних областей, та сотні інших. За кого ж має советських людей запроданець Мануїльський, який відважився говорити, що Бандеру німці замкнули до тюрми "на його власне бажання". Хто ж інший, крім большевицьких гнобителів, мав би відвагу так цинічно глумитися над народом - над тим народом, який бачив протигітлерівську боротьбу бандерівців на власні очі і сам приймав у цій боротьбі участь.

За нами, бандерівцями, три роки підпільної і повстанчої боротьби проти гітлерівських окупантів. У гітлерівців як в окупантів України і ворогів усіх волелюбних народів ми стріляли, а не з ними співпрацювали. Про це знає не тільки весь український народ, але і весь світ.

БАНДЕРІВЦІ - ПОСЛІДОВНІ БОРЦІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Бандерівці - це, в останній час, загально вживана, популярна назва всіх учасників повстанської і підпільної визвольної боротьби, що її в період гітлерівської окупації підняв український народ проти німців і, що її від 1944 року він продовжує вести проти большевицьких загарбників. Ця назва утворилася від прізвища славного сина українського народу, довгочасного революційного борця за волю і державну незалежність України, керівника революційної Організації Українських Націоналістів/ОУН/ - Степана Бандери.

Організація Українських Націоналістів, керована Степаном Бандерою, є на українському ґрунті єдиним послідовним реалізатором ідеї, революційної, безкомпромісової боротьби українського народу проти всіх окупантів за його національну волю і незалежність. ОУН завжди вела найрадикальнішу протиокупантську боротьбу в період до 1939 року. Єдині ми, бандерівці, організували активну революційну боротьбу проти большевицьких загарбників у 1939-41 рр. В місяці червні 1941 року, після відступу з частини України большевицької армії, ОУН керована С. Бандерою створила Уряд і проголосила незалежність Української Держави/30 червня 1941 року/. Коли ж німці зайняли вороже становище до цього Акту, коли вони заарештували керівника ОУН С. Бандеру Уряд на чолі із прем'єр-міністром Я. Стецьком та багатьох інших керівних українських революціонерів, - ОУН керована С. Бандерою, зразу ж повила проти гітлерівців активну спочатку підпільну, а від осені 1942 р. - повстанську боротьбу. Від 1944 року, тобто від чергової окупації всіх українських земель московсько-большевицькими імперіялістами, ОУН керована С. Бандерою, є на українських землях єдиною організованою самостійницькою політичною силою. Єдина вона у важких умовах большевицької окупації залишилася з народом на полі бою і, йдучи в авангарді визвольної боротьби проти большевицьких загарбників, ось уже впродовж шести років віддано служить справі визволення України з-під панування окупантів. У завзятій боротьбі ОУН, керована С. Бандерою, ось уже впродовж шести років не тільки витримує скажені атаки ворога, але й на багатьох ділянках нашого революційного фронту розгортає успішний наступ.

Ідейно-політичне обличчя бандерівців - єдине. Зате за своєю організаційно-партійною приналежністю бандерівці - це або а/ члени ОУН, керованої С. Бандерою, або б/ безпартійні українські патріоти, які борються за волю і державну незалежність України як в Українській Повстанчій Армії/УПА/, так і в революційному підпіллі. УПА виникла в 1942 році в порядку розгортання

українським народом масової всенародньої боротьби проти гітлерівських окупантів. ОУН, керована С. Бандерою, була ініціатором, першим організатором і керівником УПА. УПАрмією від початку її утворення і до сьогодні командує один із найвизначніших українських революціонерів, довгорічний підпільний борець за волю українського народу - генерал Тарас Чупринка.

Найвище керівництво всією визвольно-революційною боротьбою українського народу здійснює Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ - революційний Парлямент і Уряд українського народу на час його визвольної боротьби. УГВР утворилася в місяці липні 1944 року в умовах протигітлерівської боротьби УПА. Вона складається з представників різних українських самостійницьких партій і середовищ з усіх українських земель. УГВРаді підпорядковується УПА, все українське революційне підпілля, в її склад входить ОУН, керована С. Бандерою, її підтримує весь український народ, який веде активну протибольшевицьку боротьбу.

ЯК МИ ДИВИМОСЯ НА НАСТУПНУ ВІЙНУ?

На війну між СССР і його противниками ми розраховуємо як на допоміжний момент у нашій боротьбі, як на ту сприятливу обставину, яка полегшить нам визволитися власними силами. Ми завжди ставили і ставимо сьогодні на сили українського народу, на сили всіх поневолених народів Советського Союзу.

ЯКІ БЕЗПОСЕРЕДНІ ЗАВДАННЯ НАШОЇ БОРОТЬБИ СЬОГОДНІ?

На теперішньому етапі нашої боротьби наші безпосередні завдання такі: 1/ включити до активної, революційної протибольшевицької боротьби ще не включену до тепер частину українського народу; 2/ шляхом революційної пропаганди освідомляти народні маси СССР усіх національностей у тому, що таке більшовизм на ділі, розкривати всю антинародність большевицької системи, вказувати, в який спосіб народи Советського Союзу можуть визволитися з-під большевицького ярма; 3/ стимулювати виникнення активної протибольшевицької боротьби в усьому СССР.

/Брошура з якої передруковано витяги,
вийшла в Україні 1950 р./

жжжжжжжжжж

"ЛІПШЕ УМЕРТИ В БОРОТЬБІ, НІЖ УМИРАТИ ЯК ПОКІРНИЙ РАБ,
НЕ БОРОНЯЧИСЬ, ЦІЛУЮЧИ НОГИ ТОГО, ХТО ВИЗИСКУ, ХТО
ГЛУЗУЄ Й ПОГОРДЖУЄ, ХТО КАТУЄ ТЕБЕ!"

/Микола МІХНОВСЬКИЙ/

ЗНАЧЕННЯ ТВОРЧОСТИ С.ПЕТЛЮРИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ОСВІТИ

ЧАСТИНА ПЕРША: Українська Національна Ідеологія - основа політичної освіти.

Великі діла довершені Симоном Петлюрою в час революції 1917 - 1920 років і його праця для української справи на чужині до 1926 р. становлять цінний матеріал для вивчення української політичної думки. Як відомо, ціла спадщина Симона Петлюри є вислідом практичної дії видатного мужа на найвищому щаблі державної організації в стадії посиленних змагань народу за самостійне державне життя і тим самим вона має далеко більше значення для виховних цілей ніж інші ідеологічні і політичні твори перед революцією і після нїї.

ж ж ж

Коли ж говорити про політичну освіту - цю найбільш потрібну поневоленому народові ділянку знання, де можна б основно і ґрунтовно розробляти питання нашої державности, то приходить ся ствердити, що вона українцями досі занедбана. Без політичної освіти, без політичного розуміння національних проблем не може бути зацікавлення до анґажованости в політичній праці. Щойно коли людина, зокрема молода людина, за допомогою знання усвідомить собі реальну дійсність, в якій знаходиться її нарід, вивчить відношення історичних подій, що продовж століть склалися на існуючий стан, і зрозуміє свою ролю в житті спільноти, лише тоді може вступити на творчий шлях політичної праці, даючи свій особистий вклад у всенародне змагання. Тому вивчення політичних проблем свого народу є необхідним. При тому треба мати на увазі той факт, що політичні інтереси недержавних народів є інші від інтересів державних народів, і, як хтось навіть здобув загальне політичне знання, наприклад у чужій державній службі, з чужих підручників чи в чужих школах, його треба необхідно доповнити українським політичним знанням, яке вкаже нам на українське національне завдання із становища потреб нашої спільноти.

Ціллю політичної освіти має бути вироблення самостійного мислення і діяльності людини в державі, або в її змаганні за

здобуття держави. Це можна досягнути за допомогою студій джерельних матеріалів. Хоч український нарід не мав змоги закладати в себе політичних шкіл і самостійно вести державні справи на своїй території, все ж таки в новішій історії з половини 19 сторіччя починаючи українські історики, поети, письменники, журналісти і політичні діячі залишили нам значну кількість вартісних політичних творів, партійно-політичних програм і довершили багато державних політичних актів, які є добрим матеріалом для здобуття політичної освіти і зрозуміння завдань, що в політичній площині стоять перед нашим народом. Сюди належить також ціла духовна спадщина Симона Петлюри. Але ці твори лишаються для більшості суспільства невідомими. Їх майже ніхто в наш час не читає і не вивчає. В Україні вони всеціло заборонені, а на чужині панує загальна байдужість, зокрема останнім часом, серед старшого громадянства, а молодь не маючи ні прикладу ні поради від старшого громадянства, такими творами взагалі не цікавиться. Тому й не диво, що навіть про завзяту збройну боротьбу Симона Петлюри і його політичну діяльність, поза деякими загальниковими історичними відомостями, звичайно, молодше покоління навіть з середньою і вищою освітою здобутою в чужих школах, не знає. Йому не подано цієї творчості у відповідний час і у відповідній формі до вивчення і не збуджено до них зацікавлення. Звичайно, святкові реферати, про великі діла визначних людей, на поминальних академіях в їх честь, систематичного політичного знання не можуть дати, а без знання джерельних творів фактично годі й успішно займатися українськими політичними справами.

Вивчення українських політичних творів, в тому і творчості Симона Петлюри, можна з успіхом переводити після устійнення головних напрямних і цілей, які хочемо досягнути. Загально беручи, в системі політичних наук можна визнати три головні ділянки. Ними є: наука про конституцію, про уряд держави і адміністрацію; наука про зовнішні стосунки між державами, про міжнародні організації; наука про політичні ідеї і теорії, що є носіями всякої політичної дії. Крім того політичні науки пов'язані з низкою інших наук, таких як філософія, право, історія, економія, соціологія і інші. З цих ділянок в програму української політичної освіти на початку повинні увійти українські політичні ідеї і теорії, які стали рушійними силами у відродженні українського народу та в його визвольній боротьбі. Маємо на увазі кілька таких ідей: ідею визнання духовності, ідею національної свободи, ідею державницької політики, ідею соціальної справедливості і ідею визвольної боротьби. Названі ідеї є основними складовими частинами в системі української національної ідеології, яка як суб'єктивна ознака нації є реально існуючою соціальною функцією суспільства/Лемберг/, що її ґрунтовніше опрацьовувано і оформлено щойно після першої світової війни. Перед тим ці ідеї були висловлені поетичною формою ще тому 130 років в політичних поемах Шевченка, потім частково в

"Книгах битія" Костомарова і творах Драгоманова, сильно заступлені в Міхновського та повністю виявлені в творців 4 Універсалу зокрема в збройній боротьбі та політичній діяльності С. Петлюри. В той бурхливий час всі вони конкретизувалися в революційних подіях.

Так оформлену ідеологію можна назвати також нашою українською правдою у розумінні слова "правда" у живаного у політичних творах Шевченка. В тому зміслі можемо сказати так: основою української національної ідеології є кілька головних правд-ідей, за перемогу яких іде боротьба нашого народу проти російсько-більшевицького панування на Україні.

Перша правда стверджує той факт, що українці є християнською нацією і тому всеціло відкидають голошену більшевиками філософію матеріалізму як спекулятивну і незгідну з дійсністю.

Друга правда проголошує, що нація а не класа є основною формуючою силою історичного процесу і як найвища людська спільнота, зі своїми об'єктивними і суб'єктивними прикметами має право на суверенне життя серед інших націй світу.

Третя правда уважає начальним постулятом української нації створення Української Суверенної Держави, на етнографічних українських землях, побудову демократичного ладу в тій державі та створення в ній можливостей всебічного розвитку українському народові. Ця настанова виразно протиставна Советському Союзові, в якому москалі всеціло верховодять і під кожним оглядом застосовують російську колоніальну політику, супроти інших національностей ССРСР.

Четверта правда приймає принцип соціальної справедливости спертій на демократичному ладі, духовій свободі, приватній власності і свободі політичних та громадських організацій. Ця правда гостро виступає проти большевицької колгоспної системи і державного капіталізму та проти постійної, безпощадної державної експлуатації кожної працюючої людини в ССРСР.

П'ята правда з системи української національної ідеології говорить, що за здобуття незалежності української нації треба боротися за всяких умов. Вона виразно протиставитьсь намаганням москалів звести на манівці українську визвольну концепцію під заслоною мирної співпраці, культурних зв'язків і т.п.

Ідеї, що входять в систему ідеології як суспільної функції повинні бути критеріями оцінки всіх думок і тверджень для тих, що студіюють політичні твори, і що займають становища до теоретичних міркувань і біжучих подій у політичному житті. Вони мають бути критеріями оцінки передусім у стосунку до протилежних і ворожих ідеологій. Але при їх докладнішому окресленні

і вивченні є змога оцінювати всякі твори, що стосуються національно-державних і політичних питань. Таким чином політична освіта починається від усвідомлення і вивчення національних проблем тобто від усвідомлення того, що ми розуміємо під ідеологією, або нашою правдою та що розуміємо під ідеями, які входять у систему нашої ідеології, а саме під духовою основою буття, під поняттям національної свободи, демократичного устрою, соціальною справедливістю і визвольною боротьбою. До того треба нам знати як розуміє ці справи в стосунку до нас наш ворог із становища своєї ідеології. Вивчати ці ідеї можна на творах видатних наших науковців, політиків і журналістів, які працювали над тими питаннями.

ЧАСТИНА ДРУГА: Ідеологічні правди Симона Петлюри.

Спробуємо тепер для прикладу розглянути деякі твердження Симона Петлюри під аспектом ідеологічних правд порівнюючи деякі з них з політичними думками Шевченка, Костомарова, Драгоманова і Міхновського, щоб бачити розвиток української політичної думки за час кругло 73 років від написання політичних поем Шевченком до проголошення 4 Універсалу Українською Центральною Радою.

Над ідеєю визнання духовости тут не будемо зупинятися. Вона для цілого українського народу є такою samozрозумілою, що потреба наголошування цієї ідеї ніколи дотепер не стояла на першому плані. Ця ідея є нам всім імманентною і глибоко закоріненою в цілій нашій історії, культурній творчості і всій діяльності.

Думки до ідеї національної свободи

Шевченко вважає, що найбільше завдання історії української нації, як і кожної нації взагалі, полягає в тому, щоб створити власну державу./за Л. Білецьким/

Костомаров у книгах Битія пише так: "І встане Україна з своєї могили і знову озветься до всіх братів своїх Слов"ян" /т. 103/, "І Україна буде неподлеглою Річчю Посполитою в союзі Слов"янським/104/.

Драгоманов проповідував потребу перебудови царської Росії на конституційну федеративну державу і виступав проти українського "сепаратизму"/за М. Лозинським/.

Міхновський пише про самовизначення України так: Одна єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від Карпатів аж по Кавказ.

Петлюра у зверненні до населення всієї соборної України у вересні 1919 року пише, що перша підвалина у програмі Уряду УНР є "самостійність і незалежність Української

Народньої Республіки, — щоб ніхто з близьких та далеких сусідів не замахнувся на наше самостійне, державне життя та добробут українського народу".

Це запевнення Петлюри у його Зверненні є логічним продовженням тих актів, що відбулися в трьох роках революції, а саме: рішуче відкинення большевицького ультіматуму з грудня 1917 року, проголошення України самостійною державою і проголошення Соборности. Тоді у революційний час події відбувалися скоро. Лише 8 місяців проминуло від проголошення Автономії І Універсалом, через формальну федерацію проголошену З Універсалом до проголошення незалежності. Об'єктивно оцінюючи, за такий короткий час досягнуто дуже багато. Невдач і програної боротьби треба шукати в інших занедбаннях і труднощах.

Думки до ідеї державницької політики

Шевченко рішуче засуджує "воз"єднання з Московщиною, доведене Хмельницьким 1654 р. в Переяславі; змальовує Росію як руїнницьку силу, яка підбиває, загарбує і нищить чужі, сусідні народи; і вирішує з допомогою духового і морального усвідомлення народу, змагати до відродження української нації...". /білецький/.

Костомаров і Кирило-Методієвське Брацтво ставило за мету "визволення слов'янських народів, в тім числі й українського і утворення з них слов'янської федерації". /Грушевський/.

"Драгоманов у своїх програмових нарисах, особливо в "Вільній спілці" дав зразок зовсім безнаціональної російської федерації... брак віри в національний ідеал, продуманий до крайніх консеквенцій також на політичному полі, був головною трагедією в життю Драгоманова, був причиною безплідности його політичних змагань..." /І. Франко/.

Міхновський пише в імені своєї партії так: "ми зобов'язані вказати ту найближчу мету, яку ми маємо на оці. Ця мета повернення нам прав, визначених Переяславською конституцією 1654 р. з розширенням її впливу на цілу територію українського народу".

Петлюра у наведеному вище зверненні підкреслює суверенність і демократію, коли пише, що в програмі Уряду УНР є: "загальне, рівне, таємне, безпосереднє, пропорційне право обирати своїх представників до усіх установ народньої влади... Уряд при першій змозі скличе парламент з установчими функціями, до складу якого увійдуть представники найширших кіл українського громадянства".

Петлюра, подібно, як і інші політичні діячі того часу, був соціалістичних переконань. Соціалізм прагнув у цілій Європі до повалення існуючого правного устрою держав і побудови демократичного порядку в тих державах на підставі нового економіч-

ного принципу - принципу соціальної справедливості. Тому не диво, що для всіх українських політичних партій на початку революції були найважливішими два принципи: соціалізм і демократія. Але в ході революції в російській імперії виявилось, що українське розуміння демократії і соціалізму було якраз протилежне до того, що ним користувалися російські партії в себе, і у відношенні до України.

Це видно на таких кількох прикладах: українські партії переводили різні всенародні з'їзди і встановляли свою владу з допомогою демократичних виборів, натомість більшовики проголосили диктатуру пролетаріату і послідовно її здійснювали на всій зайнятій ними території колишньої царської імперії. Українські партії змагали до націоналізації великих земельних посіlostей і разом з тим були за приватну власність трудових господарств. Більшовики визнали комуністичний устрій за найкращий і силою переводили його всюди у формі колективізації. Українські партії не прив'язували особливої ваги до творення військової сили, вважаючи, що соціалістично-демократичні держави не будуть воювати проти себе. Російські партії, в першій мірі більшовики, вважали організацію війська самозрозумілою державною потребою і приділили військовій справі якнайбільше уваги. Та найголовніша протилежність постала у випадку національного питання, яке вже на самому початку привело до конфлікту між Україною і Росією, і в ході революції піднеслося до головної проблеми, що спричинила справжню збройну, криваву і дуже запеклу війну України з Росією. Бо російські партії вважали, що всі народи царської імперії також мусять далі належати, після успішної протицарської революції, до Росії; натомість Україна/як і інші поневолені народи/ хотіла стати самостійною і рівнорядною державою серед вільних народів світу.

За такої політичної ситуації, оцінивши правильно положення, що всі російські політичні течії є проти самостійності України, - Петлюра приймає засаду, що без національної свободи не може бути соціальної і залишається вірним цій засаді назавжди. В дусі такої засади він змагає до об'єднання політичних сил України, творить перші військові частини для оборони національної свободи і, як шеф армії, веде збройну боротьбу.

Коли говорити про ідею соціальної справедливості, треба відмітити, що всі вичислені тут автори протестували проти царського гнету, були проти рабства і визиску, за покращання долі селян і робітників і тому не будемо тут над цим питанням зупинятися. Перейдемо до чергового питання.

Думки до ідеї визвольної боротьби

Шевченко з повною рішучістю висунув ідею збройної визвольної боротьби проти ворогів України, як єдиний шлях здобуття втраченої національної свободи.

Костомаров і Драгоманов проповідували мирно-політичне змагання до знесення царської влади і побудови федерації слов'ян.

Міхновський писав: "Ми виголошуємо, що ми візьмемо силою те, що нам належить по праву, але віднято у нас теж силою. Наша нація довго нездужала, але нині вже стає до боротьби..."

Петлюра в промові на політичній нараді в листопаді 1919 року сказав: "Панове старшини й козаки, візьмемось до праці в цей тяжкий момент, щоб зберегти єдину надію України, регулярну армію, бо тільки наша боротьба й перемога може визволити Україну від чужого панування."

У журналі "Табір" ч. 1. Петлюра писав таке: "Нація повинна зрозуміти вагу ідеї оборони Батьківщини, бо від того чи іншого усвідомлення її залежить життя або смерть державного існування нації, її воля і розвиток, чи занепад і державна загибель."

З наведених думок, до поодиноких правд нашої ідеології бачимо, що Петлюра ідейно і політично був співзвучний з Шевченком і Міхновським і в практиці реалізував ідеї Шевченка, не зважаючи на те, що був вихований на ідеях Драгоманова. Революційний час і державницька рація перемогли. На становищі Голови Держави і Головного Отамана він дав своїм учасникам і наступникам добрий приклад боротьби і мав на них великий вплив. Його твердість і вірність ідеї боротьби за волю України спричинилися до того, що його діло продовжується до нинішнього дня і буде напевно завершене перемогою і здобуттям незалежності України. Але ця твердість були також причиною його трагічної смерті. В цій справі конечно на кінець висловити кілька думок, які для вивчення політичної освіти мають важливе значення.

ж ж ж

Українська нація є велика. Тому, що має власну національну ідеологію і політичну визвольну концепцію і тому, що має визвольні організації і партії, які борються за здійснення ідеологічно-політичних правд, вона є небезпечною для Росії. Це добре знають москалі і тому проти української державницької думки і проти визвольних організацій ведуть завжди, всякими способами, тотальні нищівні акції. Вони стараються в корені знищити все, що могло б привести до відірвання України від Росії. Їхні акції є різnorodні. Над ними працює багато добре вишколених і досвідчених експертів, які свою працю спирають на тривіковий досвід. Вони до кожного національного прояву українців, де б він не був, зразу займають відповідне становище, студіюють його докладно і, прослідивши, намагаються завдати йому якнайбільшого удару, щоб у самому зародку задушити жевріючий національний вогонь.

Ми хочемо вказати на три роди нищівних акцій, що їх застосовують москалі проти українського визвольного руху і проти

українського народу. Перший рід таких акцій - це свідомо асиміляція здібних, але національно нестійких одиниць з-поміж української інтелігенції і завербування їх до російської служби. Звичайно москалі наділюють таких осіб відповідними чинами і матеріяльними засобами та пляново роблять з них запроданців і перевертнів, якими потім успішно послуговуються у гнобленні України. Це зрадники свого народу, яких на Україні на превеликий жаль, у зв'язку з довговіковим поневоленням, не бракувало і не бракує. Вони рекрутуються з національно несвідомого елемента, отже з таких одиниць, які не мали змоги виховуватися в дусі національної ідеології, не були ознайомлені з українською політичною концепцією, а до того це звичайно кар'єровичі матеріялісти, які дбають лише про власний добробут.

Другий рід акцій москалів - це радикальне фізичне нищення або довголітне ув'язнювання творців і членів організованого визвольного руху, особливо провідних одиниць цього руху, які теоретично і практично, за всяких умов, наполегливо працювали для визволення свого народу. Першим довголітним в'язнем в половині 19 сторіччя, за проголошення нових національно-політичних і релігійних ідей, був сам Шевченко, дійсний творець нової національної ідеології. В останніх шестидесятих роках прикладів такого фізичного нищення маємо пребагато. Згадаймо розстріли ЧЕКА, згадаймо Єфремова і його товаришів з процесу СВУ-СУМ, згадаймо всіх письменників, всіх членів підпілля та провідників визвольних організацій, знищених за кордоном, з них першого Петлюру, і врешті, нинішних борців: Мороза, Лукіяненка і багато інших, тоді будемо мати ясний образ цього роду акцій ворога.

Вслід за другим родом акцій, тобто за фізичним нищенням незламних політичних діячів, москалі стосують третій рід наступальних акцій на наш визвольний рух, в яких стараються звести на манівці українську визвольну політику. Вони проводять ці акції пляново і рафіновано. Виразним прикладом того є особливо ті з них, що відбувалися в першому десятиріччі після польської революції і ті, що їх почали переводити большевики з шістдесятих років, почавши тобто в останніх десятиріччях.

Девіза москалів в тому третьому роді акцій проти українців така:/цитуюмо за Липинським/ - "Знищити державно-національну віру серед провідної верстви - це найкращий спосіб політично приспати, а потім поневолити дану націю". І справді, якраз в той спосіб москалі досягнули великий успіх у двадцятих роках. Цей успіх ворога став для нас тим грізніший, що захитання віри серед провідної верстви розпочалося від найвищих керівних осіб.

В час, коли на Україні большевики безоглядно розстрілювали повстанців і членів національного спротиву, колишній президент України, творець IV Універсалу проф. Михайло Грушевський, шанований всіма найбільший український історик, пертрактую прихвально з представниками советської влади і повертається з еміграції на Україну, щоб там, під чужою окупацією, мирно науково

працювати. Для визвольної боротьби таке потягнення було дуже некорисне. Таким кроком, більш ніж хто інший, Грушевський вніс політичну дезорієнтацію в ряди української політичної еміграції і в ряди визвольних організацій в Краю.

Приблизно ж в той час президент і диктатор Західньої УНР д-р Євген Петрушевич, творець акту 1-го листопада, заслужений парламентарист і державний діяч, втримує зв'язки з представниками советської влади в Берліні, надіючись отримати якусь політичну допомогу від совєтів для Галичини. Ми можемо собі уявити, як легко було більшовикам після того ширити радянський вплив на еміграції, заманювати людей до повороту на підсоветську Україну, зводити на нівель українську національно-політичну концепцію боротьби з ворогом, а в парі з тим приготувати смертельний удар національно-визвольному рухові в Краю і його представникам на еміграції.

Тактика більшовиків в таких акціях була ясна. Вони ставили справу так: якщо вдасться дійти до зговорення з головними діячами українського політичного світу і різними шляхами унешкідливити їх визвольну діяльність, то тоді запоморочити й обдурити менше значущих політиків буде далеко легше, покликаючись при тому на примирливе ставлення до ворога головних українських діячів. Тих провідників, що стояли непохитно на фронті так як Петлюра ворог прямо стріляє, або іншим способом нищить фізично, бо вони перешкаджають мирному зговоренню, а тоді з широкими народними масами справа йде легше. Ці народні маси в Краю й на еміграції, маючи таку захитану у своїй вірі провідну верству, яка шукає договорень з ворогом, стають дезорганізовані і переходять в стан пасивності й апатії, а того якраз ворогові треба. Прикладом такого поступування може бути наступний історичний факт. Після замордування Головного Отамана Симона Петлюри в Парижі 1926 року, більшовики з великим завзяттям зайнялися справою нав'язування контактів з політично податливою частиною української еміграції, склонюючи її до змінювництва і затаючи мирним шляхом у свій фарватер, щоб тим способом повністю зробити нешкідливою для себе. Це саме повторилося в шестидесятих роках після вбиття Бандери./Поїздка Колосової і інші/.

На щастя, до провалу української визвольної політики, в тому кризовому часі 20-тих років не допущено. Дві організації, а саме УВО і ОУН під проводом найближчого співробітника Петлюри в час революції, полковника Євгена Коновальця стали перемінниками тієї боротьби, що була розпочата березневою революцією 1917 року і завзято з повною відданістю продовжували її, не зважаючи на великі жертви, серед яких наложив головою сам полковник Є. Коновалець, замордований скрито москалями як і Петлюра та багато інших негнучих борців за волю України і за краще майбутнє свого народу.

У шестидесятих роках не зважаючи на те, що акції відбувалися 20 років, а не п'ять після повної окупації України, політична еміграція дала гостру відсіч ворогові. Це сталося завдяки тому, що вона як цілість значно сильніше тепер зорганізована ніж була після першої світової війни.

Ми мусимо бути свідомі того, що і тепер ворог не припинив свого наступу на еміграцію. Навпаки, москалі будуть всіми способами змагати далі до заламування нашої стійкості, використовуючи для того всяких політично нестійких одиниць і різними невидними ходами будуть настирливо старатися витворювати замішання серед нас для загального ослаблення цілості нашої спільноти.

Таким акціям мусимо твердо протиставитися і для того треба поширити політичну освіту серед молоді. Діло Петлюри і його історична постать буде мобілізувати нові сили до боротьби, бо його значення для державно-громадського виховання молоді дуже велике. Треба тільки довести його творчість нашій молоді.

XX

ЩО ЦЕ Є СИЛА ХАРАКТЕРУ?

Це є наставлення душі, оспіване Редярдом Кіплінгом:

"Коли ти можеш бачити зруйноване діло цілого свого життя,

І без слів взятися будувати його наново,
Або за одним ударом - стратити виграну соток партій
Без жодного порушення і без одного зітхання...
Коли ти можеш бути коханком, не шаліючи з любови,
Коли ти можеш бути сильним, неперестаючи бути ніжним...
Коли ти можеш любити своїх приятелів як братів, але так,
Щоб ніхто з них не був всім для тебе,
Коли ти вмієш розважати, спостерігати і пізнавати,
Мріяти, та даючи своїй мрії стати твоїм паном...
Коли ти потрапиш бути суворим, не попадаючи ніколи в люті,
Коли ти вмієш бути відважним, але ніколи безрозсудним,
Коли ти вмієш бути добрим,
Не будучи моралізатором, ні педантом,
Якщо ти вмієш зберегти свою відвагу і не стратити голови,
Коли всі інші довкола тратять її, -
Тоді князі, боги, щастя і перемога стануть навіки твоїм
рабом,

Тоді ти станеш л ю д и н о ю".

XX

Євген МАЛАНЮК

ДО ПРОБЛЕМ БОЛЬШЕВИЗМУ

/ I Цикль матеріалів до теми: - "Пізнай ворога"/.

ВСТУП:

Слово б о л ь ш е в и з м, таке актуальне від самого початку т. зв. російської революції, а з кінцем другої світової війни зникає й ось зникає майже цілком.

Про це подбали не так, може, володарі советської імперії, як ті замасковані міжнародні чинники, які за всяку ціну намагаються гальванізувати офіційну ідеологію Москви, цебто марксістський соціал-комунізм, як панівну ідеологію сучасності, як візію майбутнього, як "нову віру" і, передусім, як єдину контр-ідеологію ненависного їм націоналізму.

Немає сумніву, тим більше по надто переконливих досвідах останнього часу, що комунізм Москви, як і очолювана нею імперія - без допомоги тих зовнішніх чинників - давно вже перестала б існувати. І то не лише наслідком активного спротиву органічних сил всередині СРСР, а й просто наслідком абсурдальності самої механічної конструкції советської імперії, яка тримається лише мільйонною поліційною внутрішньою армією, пляновим нищенням органічності в людині й систематичним витереблюванням духового життя у підбитих і обернених у рабство народів. "Комунізм" тут відіграє роль своєрідного о п р а в д у в а н н я советської системи постійного терору і періодичного "геносиду", бо, мовляв, великі цілі /комунізму/ вимагають великих жертв. Це є характеристичне "підведення" під злочин захисної ідеології. В результаті маємо по другій світовій війні таку цинічну пресову термінологію, як "комуно-корейці", "комуно-німці" і т.п., так ніби на тих теренах не існує звичайна імперіялістична окупація Москви, а щось, ніби більш ідеологічне... Розуміється, справа підпирання СРСР - "Росії" зовнішніми чинниками не обмежується лише систематичною рекламою, а й має характер більш реальний, як матеріальна поміч, позички, дипломатична співпраця, а головне політична допомога в додушуванні підбитих Москвою народів. Це останнє робиться з огляду на колоніальні можливості в сучаснім СРСР і, ще більше, з огляду на колоніальні перспективи, що непереможно ваблять роз'ятрений апетит анонімового пасожитничого Капіталу, оспіваного в свій час і легендаризованого та мітологізованого саме Карлом Марксом.

Комуністична легенда Москви з її "інтернаціоналізмом" та "будова соціалізму"/очевидно, марксістського/, хоч яким важливим знаряддям в загальному арсеналі Москви не є, однак не

вичерпує проблеми і, як нам видається, істотної ролі не відіграє. Найскорше, як усяка вимізукувана ідеологія, є вона лише свого роду димовою завісою, якою маскується реальну істоту явища, що зветься б о л ь ш е в и з м.

Большевизм бо – поняття значно ширше за комунізм, що становить лише один/може найзручніший/ з псевдонімів большевизму. Ані "соціалізм", ані "марксизм", ані "диктатура пролетаріату" й інші абстрактні окреслення не можуть віддати конкретного сенсу й змісту історичного явища, яке започаткувало в історії "Росії" добу, що триває вже більш, як третину століття. Це історичне явище не можна зредукувати до одного з багатьох проминальних "ізмів". Як явище історичне, воно не може не бути органічним, отже зв'язаним з певним географічним тереном, з певним населенням, з певним історичним типом людини, з історією певного народу, з умовами певного культурного "клімату". Пояснювати бо большевизм приїздом 1917 р. в "запльомбованім вагоні" емігранта Н. Ульянова/Леніна/ чи "стратегічним генієм" журналіста Л. Бронштейна/Троцького/, ба навіть – досить мутними літературними творами самого "пророка" К. Маркса – було б наївно і тому недоцільно.

Залишмо все це тим, згаданим раніш, чинникам, які під псевдонімом "знавців комунізму", ба й спеців від Росії", свідомо чи підсвідомо займаються редукцією большевизму раз до економіки, раз до пролетарської революції, раз до т. зв. матеріалістичного розуміння історії, марксизму, соціал-талмудизму і т. д. Словом, до тієї чи іншої "дискусії".

ІДЕОЛОГІЯ:

Чужинці не розуміють з того,
що робиться в Росії.

М. Літвінов/Валлах/

Ми не почнемо від дефініції. Явище большевизму занадто складне, багатолике й несклопне більш або менш науково-подібним словництвом, як, взагалі, більш або менш раціоналізованим розумом. І на цім полягало вийняткове щастя большевиків /як, додамо, попередніх еліт Москви й Росії, бо "умом Росії не обнять, аршіном общім не ізмерить", як сказав визначний поет Росії – Федір Тютчев/. Раціоналістичний розум Західної Європи, справді, ніколи/за парок вийнятків/ большевизму "зрозуміти" не міг.

Російська революція, бувши в істоті своїй розпадом імперії, знайшла в большевиках зміну обслуги імперської машини. Її вже не встані були обслуговувати zdeгенеровані нащадки історичного, поважно ослабленого культурно-чужими "окраїнними" домішками "сліжилого дворянства". Та ще й в такім критичнім моменті для імперії, коли вона в блискавичному темпі тратила загарбовані колонії й опинялася в стані "голої" етнографічної Московщини.

Існує анекдотний епізод з тих днів і годин, коли більшовики завойовували владу. Ті години, часом бували драматичні. Отже, один з претендентів на всеросійську владу, що мав псевдонім "Зінов'єв", перестрашений подіями, висловив був Ленінові свій сумнів, чи зможе, мовляв, їх нечисленна група обняти й zorganizувати уряд. На що Ленін, не надумуючись, впевнено заявив: "Якщо царською Росією правило 140 тисяч дворян, то чому наша партія, яка налічує вже десятки тисяч, не зможе тією Росією правити".

Жадним "генієм" Ленін, розуміється, не був, але одне йому треба признати/опріч характеру, без якого, річ ясна" він Леніним ніколи б не став/ - ця людина чудово знала: 1/ психіку московського народу, 2/ механіку московської історії, 3/ коріння московської культури і 4/ природу влади.

А цим останнім - Ленін, який либонь більше студіював "Фом Кріге" Карла фон Клявзевица, аніж "Дас Капіталь" другого Карла - Маркса, був, розуміється, на десять голів вище від наших центрально-радянських Грушевських і Винниченків, що були в тій області майже немовлятами.

Не треба бути містиком, щоб відчути, що живемо в добі, коли присутність і активність зла є майже наочна.

Ми, спеціально українці-ізгої, відчуваємо не лише присутність, а й саму п р и р о д у зла з такою гостротою, з якою сатану відчували хіба тільки люди Середньовіччя. Наявність д е м о н і з м у в комплексі більшовизму не підлягає сумніву, хоч як фальшиві "знавці", прикриваючись ніби професійним раціоналізмом, стараються "раціонально" пояснити його при допомозі політичної економії, соціалізму, соціології і, розуміється, марксизму, марксизму "наукового"...

"Знавці", "науковці", новоявлені "історіософи" - а серед них значний відсоток так чи інакше платної совєтської пропаганди - впевняють, напр., що терор, концентраційні табори/смерти, чи рабської роботи/, масове переселення, біологічне підтинання народів і т.п. - це, мовляв винахід німецьких "нацистів", які, як це кожній нормальній людині відомо, були лише нездарними учнями більшовиків, спізненими на яких два десятки літ. Такі пляновані і масові катівства більшовиків, як два zorganizовані більшовиками голоди на нашій Батьківщині - рр. 1922 і 1933, що коштували нашому народові 30% його живої сили, "знавці" або просто старанно замовчують, або, коли це вже занадто незручно, нахабно і абсолютно безпідставно твердять, що то був голод на терені "цілого" Союзу/цілої Росії", ба що той голод був викликаний кінечністю, якщо не "будови соціалізму", то, щонайменше, необхідністю "індустріялізації", або просто потребою зброєння перед загрозою "капіталістичного оточення". Цю цинічну брехню "знавців", по довгих дискусіях/"на високім рівні"/, підхоплюють інші "знавці"/і просто більшовицька каналія з п"ятиколонників/, друкують в сотнях томів з многотисячними накладками, розголошують

через радіо, "студіюють" по університетах. І пекельна машина працює далі. Бо, як знає кожний християнин: сатана є батьком брехні.

Нам приходится з багатьох причин, усунути з наших розважань над більшевизмом складник ірраціональний, складник сатанізму, який в нім, поза всяким сумнівом, міститься. Аналіза бо цього складника вимагала б іншого підходу, іншого аналітичного інструментарію і навіть іншого словництва. Але явища ірраціональні в дійсності так тісно сплітаються з раціональними, містика так часто просякає реальність, що сумлінний дослідник як же часто мусить переконуватись в обмеженості т. зв. позитивної науки, що, до речі, протягом технопоклонницького ХІХ ст., сама набула цих своєрідної і чисто поганської/табу "ненауковости"/містики.

При розважаннях на нашу тему не можна оминати, хоч коротко, теорії, чи пак "науки" Маркса. Будь-що-будь, та ідеологія офіційно лягла в основи філософії та ідеології комунізму, отже й більшевизму, що мав би бути національно-московською формою марксизму.

Карл Маркс/син надрайнського адвоката-вихреста, походженням либонь з старої рабінської родини, що виємігрувала з Волині десь за часів Богдана/, народився 1818 р., студіював у Бонні й Берліні. Університетська праця його була присвячена Демокритові, античному філософові-матеріалістові. Займався фахово журналістикою. Вкортці виємігрував до Парижу, де на спілку із знаним поетом Гайнріхом Гайне видавав журнал "Форвертс". З вибухом революції 1848 р. Маркс вертається до Німеччини, але вже від р. 1849 осідає в Лондоні, де в грошових турботах, у постійній залежності від матеріальної допомоги рідні, жив і вмер 1883 р.

Загальна "популярність" марксизму/в ССРС марксизм викладається примусово в школах, де він замінив науку релігії/ звільняє нас від переповідження тут основних засад теорії Маркса, що міститься в тритомовім творі "Дас Капіталь//вид. в Гамбурзі 1867-1894/. Ту теорію характеризує "економічний детермінізм" аж до затрати всякої міри науковости, на що звертали увагу і сучасники, і навіть марксисти. Це не перешкоджало/й не перешкоджає/ голосам заінтересованих проголошувати, що К. Маркс був великий учений, що він перший дав наукові підстави під економіку, отже й ніби під закони історії, що його теорія є верхом логіки, ба що він/як за наших часів - Айнштайн щодо класичної механіки/ перевернув світ старих понять догори ногами, відкрив нову еру в історії людства і є, як сказав один советський поет/навіть українською мовою/: "Нового світу Саваоф". Деякі апологети Маркса/з числа його соплеменників/, з типовою затратою чуття міри і несвідомим блюзнірством, ставлять його, як "реформатора", поруч... Христа.

"Наукова дійсність" марксизму, розуміється, є аж надто скромніша в порівнянні з ерихонським галасом советської і про-советської реклами.. Теорія К. Маркса давно справжніми науковцями проаналізована, зважена й уміцєвлена в часі й просторі. Навіть справжні марксисти над її науковими вальорами не зупиняються тепер, не дискутують і не боронять її: в справжній науці К. Маркс вже давно є "голим королем" з казки Андерсена.

Але, як ми вже підкреслили, раціональне переплітається з ірраціональним і метафізика з фізикою. В мутній, заплутано-тлумистичній і, кінець-кінцем, з її "клясовістю", "додатковою вартістю" та "надбудовами" - безмежно п р и м і т и в н і й "науковій теорії" К. Маркса було, одначе, щ о с ь, що сугєрувало, по своєму запалювало - і, в консеквенції, зв'язало ім'я автора "Капіталу" з морями сліз і крові, передусім на нашій Батьківщині, що була також... батьківщиною предків цієї фатальної людини. В тій "теорії" було щ о с ь, що не піддається лише-но раціональній аналізі. Було, може, між її рядками щось демонічне, щось - не вагаючись цього вислову - сатанинське.

В теорії Маркса - навіть беручи чисто фформально - вражає цілковитий брак складника духового, морального. Трактуючи ніби про добро людини/пролетаря, робітника/, автор теорії замінює людину на істоту якогось переходового спрощено-дорвіністичного порядку. Всяка духова творчість виключена. Всяке явище духа - не існує. Всі закони життя зведено до мінімальних півтваринних-півзвірячих функцій. Ця теорія, коротко кажучи, вражає своїм, мало сказати, антигуманізмом, але просто відчоловіченням ба й злобно-консеквентним, яскраво підкресленим к о н т р г у м а н і з м о м. Теорія та є не лише безбожна, що є в стилі "науковості" ХІХ ст., але й нелюдська. А людина, що б там "наука" не казала, є перш за все образ Божий, а не робот чи нумер з концентраку. То не матеріялізм тільки. Матеріялізм, як філософська система, не був перед Марксом жадною новиною. Той самий Демокрит/V ст. до Христа/, якому Маркс присвятив свою університетську працю, творець атомістичної теорії і автор понад 72 творів з області космології, етики й теорії пізнання, був ученим фізиком і першим з/нам знаних/ творців системи матеріялізму, але це не перешкоджало йому писати спеціальні трактати про духовість.

Матеріялістом і то до наївності брутальним - і по-німецьки простолінійним - був перед Марксом такий Людвіг Фюєрбах, який договорився до того, що "дер Менш іст, вас ер іст"/що не врятувало його від закидів Маркса і Леніна в "ідеалізмі"/. Але ця сентенція в порівнянні з добою, в якій живемо, і з тією реалізацією матеріялізму, яку бачимо, видається тепер лише анекдотичним белькотінням п"яного психопата.

Ні, думаю, що в ядрі марксизму корениться не тільки матеріялізм, як певна філософська система, але й щось значно глибше, значно страшніше. Бо, остаточно, коли людина представ-

лена в той спосіб, як в цій теорії, без зв'язку з родиною, з нацією, з природою, з космосом, з духом, з Богом, - тоді вже люди не має цілком. Марксизм не лише безбожний, він, історично беручи, є антихристиянський в повнім розумінні цього слова. Отже й антихристовий. І в цім безперечний сатанізм Марксової доктрини., в якій клекоче він під покришкою наукоподібних формулювань.

Правдоподібно, першим, хто звернув на це увагу, був наш великий Іван Франко, що року 1898 писав про марксизм: "... ще не довго ждати, а будемо мати/а, властиво, вже й маємо/ формальну релігію, основану на догмах ненависти та класової боротьби".

По нім відомий тепер філософ - М. Бердяєв в одній з ранніх своїх статей, що носила вимовний наголовок "Соціалізм, як релігія"/р. 1906/ підкреслив в марксизмі "брехню", "в'язницю духа" і "зло майбутнього". Бердяєв вже відчув демонізм марксизму, культ безособовості, безобличності, небуття й пророко передбачив в нім "релігію навиворіт": безсумнівний його антихристиянізм.

Пригадую собі яскраве враження від випадково прочитаного уривку з якоїсь статті/чи листа/ К. Маркса. Справа була не в змісті, але в стилі /текст був німецький/. То був виразно біблійний стиль, стиль старозавітніх пророків, з прирівнянням пролетаріату до "вибраного народу", з натяком на власну роль вождя й Мойсея. Недарма сказано, що стиль - це сама істота автора. І той короткий уривок розкрив багато і дав ніби ключ до зрозуміння прихованої під маскою "науковості" і "економіки" істини речі, як і відповідь на питання, чому, серед інших соціалістичних теорій, теорія Маркса мала в собі стільки заразливості, містила в собі якусь дивну енергію, якість електричне напруження, що збудило такий величезний, будь-що-будь рух.

Думаю, що все це коренилось, передусім, в самій особовості Карла Гайнріха Маркса, в його естві, що було міцніше за умовини освіти і виховання, способу життя чи офіційної національності. Ті спогади сучасників, листування і документи, які заховались, свідчать, що людина, яка ніби була втіленням раціоналізму, в дійсності була людиною типу "одержимого", робила, справді, враження старозавітного пророка, навіть зовнішньо, і природного вождя. І то вождя не в значенні партійного лідера, а в значенні саме "ірраціональному", в значенні задивленості в якусь далеку мету, чи міт, в далекий ідеал... Ця людина була тяжка в особистому житті, гостро-нестерпима, деспотична, що не зносила жадної дискусії. Опанована комплексом своїх ідей/чи властиво, духовою підосновкою їх/, вона вміла упокорюючи впливати на сучасників і на оточення, одержуючи від них часом сліпий послух. Це була людина несамопитої духової/а не "матеріалістичної"/ енергії, очевидно, досить темного походження, але саме ця енергія - в його "науковій" праці, в його публіцистиці, в його кипучій організаційній діяльності/"Маніфест Комунізму" 1847 р./ дала, не могла

не дати, жажливі в своїх наслідках речі.

І те, що тереном реалізації теорії Маркса стала саме Російська імперія, а не, логічно беручи, індустріалізована вже за його часів Німеччина, не належить уважати за випадок, чи, мовляв, історичне непорозуміння. Фанатичний зір комуністичного Мойсея вже давно був завважив на сході Європи ту таємничу країну, як свідчать його нотатки і статті. Співробітник і соратник Маркса - Г. Гайне, як поет і досить бистрий спостерігач, обдаровував саме Росію не лише не двозначною симпатією, а й в'язав з нею певні конкретні надії.

Потрібний був лише духовий міст, лише метафізичний контакт з певним пунктом в комплексі "Росії" і психіці її духової еліти.

Цим пунктом став російський месіанізм, бо й марксизм є й був лише наукоподібною формою месіанізму.

І зовсім не випадково останній найбільший поет російської літератури - Олександр Блок привітав був большевицький переворот голосною блюзнірчо-месіаністичною поемою "Дванадцять", де на чолі дванадцяти большевицьких червоногвардійців умістив постать "Ісуса Христа", себто в дійсності розуміється, Антихриста.

жжжжжжжжжж

Степан ЛЕНКАВСЬКИЙ

МОСКОВСЬКІ КОРІННЯ БОЛЬШЕВИЗМУ

Вважаючи, що нації повинні бути розсаджені класовою боротьбою, як пережиток "буржуазних віків", комуністичні теоретики не будували своїх головних плянів на базі націй. А все ж таки російський народ удостоївся в них першого місця "між рівними народами" і великоруські шувіністичні ідеї, під маскою "советського патріотизму", стали зобов'язувальними ідеями, хоч це і незгідне з марксизмом. Сталося це з тієї причини, що комуністична верхівка і кадри, самі будучи переважно масою російськими, самі мали російську національну духовість, шукали головного опертя на російському народі, і з бігом часу щораз більше утотожнювали російські шувіністичні ідеї з большевицьким централізмом та імперіалізмом. З другого боку, деякі тези большевицької теорії збігалися з найглибшими чуттєвими імпульсами російської національної духовості і знаходили серед росіян більшу притягаючу силу, як серед інших народів.

Вікове почуття меншевартості створило в російському народі глибокий комплекс заздрісної ненависти до Заходу і мрійництво про нищення Росією Заходу. На цьому ґрунті творилися серед росіян різні месіаністичні ідеї про покликання росіян врятувати

інших, про призначення "святої Русі" стати носіями інакшої, ближче неозначеної духової культури, чи відродити світ, зокрема слов'янський, ідеями запозиченого лібералістичного і християнського братолюб'я під крилами російського орла. Коли росіяни для вирівнювання свого почуття меншевартості широко і нереально бажали загибелі "гнилому Западу", то комуністична теорія якраз під смак цим бажанням знайшла для того чуттєвого прагнення т. зв. наукове обґрунтування: Захід треба знищити тому, що він капіталістичний, а капіталізм, згідно з вигаданими ними "невгнутими законами розвитку економії і історії"/історичного матеріалізму/, мусить розвиватися в напрямі свого занепаду. Таким чином мрії про загибель ненависного росіянами Заходу не лише знаходять у теорії комунізму псевдонаукове обґрунтування, але й перестають виглядати нездійсненними, коли за ними побудовано "залізні закони історичної неминучості".

Коли в першій війні большевики виламалися з російського союзу з альянтами і заходилися укладати з німцями сепаратний мир в Бресті, був момент, коли переговори розбивалися і Леніна запитували, чи на випадок німецького наступу можна б прийняти від західних альянтів допомогу — Ленін відписав: "Я за тим, щоб від бандитів англійсько-французького імперіялізму прийняти картоплю і зброю". Відповідь своїм цинізмом типова не лише для большевика, але й для широкого москаля. Большевицькі вожді, шукаючи налагодження співпраці з Заходом, завжди цинічно і відкрито оправдувалися, що роблять це тому, щоб зміцнити себе і розгромити завтра тих, яких сьогодні тягнуть до співпраці. Така цинічна одвертість давала росіянам задоволення і певність, що большевики, злі вони чи погані, але в одному "хороші молодці", тобто в їхній принциповій і послідовній ненависті до капіталістичного світу, який в голові російського обивателя є тотожний з ненависним для росіян Заходом.

Про історичний розріз російських большевиків з Європою Отто Цірер в своїй найновішій історії пише так:

"Те, що найбільш наочно робить 1917 рік зворотним пунктом історії, є не лише прихід США до Європи, але куди в більшій мірі відхід Росії до Азії. Большевицька революція з її радикальним запереченням будь-яких західних духових надбань, дуже швидко виявилася, як дійсний відпадок від Європи. Правда, її духовий стимул — наука Карла Маркса, базована на діалектиці Гегеля — є європейського походження. Але в мізках російських революціонерів вона служить лише інтелектуальним знаряддям для розпутання елементарних сил, які витискають Росію з європейської сім'ї народів та надають їй чуже, незрозуміле, до найглибшої істоти вороже європейству обличчя".

Вікове мрійництво про нищення Росією Заходу злилося з псевдонауковим пророкуванням загибелі капіталізму і розпутало в москалів елементарні сили антиєвропейського фанатизму.

Дуже під смак цій визволеній з пут традиційній ненависті москалів до Заходу большевики піднімають боротьбу проти похвалювання будь-чого чужоземного. "Один з шкідливих пережитків капіталізму - пише С. Ковальов 1954 р. - виявляється в низькопоклонстві перед закордонщиною... У нас все ще трапляються окремі громадяни, що не розстаються з фальшивими уявленнями про першість усього чужоземного над рідним. Такі люди вихваляють сучасну буржуазну культуру, кіно, театр, хоч, як відомо, вся ця позірна культура проповідує найреакційніші ідеї експлуататорів, розбрат, погорду до пригноблених народів, імперіялістичні війни і тому подібне... Хоч таких людей є лише одиниці, вони можуть нанести нашій країні велику шкоду, тому що легко можуть опинитися здобиччю чужоземних розвідок. Тому боротьба проти низькопоклонства перед закордонщиною - важливе завдання всіх свідомих советських людей".

Того роду большевицькі заклики до нагінки проти низькопоклонства західній "закордонщині" під гаслом чужини перед потенційним... шпигунством, діють дуже заспокоюче на кожного, хто російську душу має, прихильник він чи ворог большевиків.

Другий момент, що виростає з потреби зрівноважити російське почуття меншевартості, - це прагнення бачити російський народ у передовій ролі носія рятувальних месіаністичних ідей, за що інші подивлялися б росіян, були б їм вдячними та шанували б, як месію. Відчуваючи в собі прагнення російської душі - очистити своє сумління і бачити себе в ролі спасителя - Чернишевський, всупереч історичним фактам, заспокоюче писав: "Ні, не завойовниками, грабіжниками виступають у політичній історії росіяни, як гунни і монголи, але спасителями".

На геніяльні інвенції в знаходженні таких месіаністичних ідей, що були б пориваючі також для неросіян, росіяни не спромоглися. Історично спізненою народилася в них ідея третього Риму, і по балканській війні, після усамотінення православної Сербії від махоммеданської Туреччини, не мала жадних перспектив дальшого розвитку. Ідея слов'янофільства під крилами російського орла, сильно підмурована царськими, а потім советськими рублями, починала і кінчала свій вплив на далі розташованих від Росії слов'янських країнах, і то так довго, доки ті народи не мали нагоди зблизька пізнати росіян. Комуністична теорія висунула ідеї "оборони робітників" і їх під'юджування. Ідеї, що своїм засягом не обмежувалися тереном Балканів і Чехії, як слов'янофільство, але стосувалися до пролетаріату всього світу і давали перспективу росіянам заслужити собі подив і вдячність цілої земної кулі, отже в таких масштабах, про які російським кандидатам на спасителів навіть не мріялося.

Знаючи потребу російської душі - придбати подив для себе - Сталін в 1930 р. писав: "Революційні робітники всіх країн одностайно рукоплещуть советській робітничій класі і, перш за все, російській робітничій класі - авангардові советських робітників,

як визначному своєму вождеві... Керівники революційних робітників усіх країн з жадобою вивчають повчальну історію робітничої класи Росії, її минуле, минуле Росії... Все це впливає/не може не впливати!/ в серце російських робітників почуття революційної національної гордості, яка спроможна гори зрушити, спроможна творити чуда".

Було так чи інакше, але росіянам здавалося, що через більшевизм вони досягнуть речей, які заспокоять їхню національну гордість.

Споєння російських мас з соціальними ідеями більшевизму не було теж особливо штучне. Російське селянство не ставило більшовикам спротиву. Воно мало в пам'яті свіжу традицію "общин" в сільському господарстві. Тому більшевицька націоналізація землі і колективізація були у великій мірі розширенням "общин", а не катастрофальним ударом, як для українського селянства.

Після деякого борсання тих російських шарів, що були з класового погляду призначені на знищення, привиклий до послушності владі і до централістичної політики російський народ, прийняв, як традиційну і самозрозумілу роль для себе, виконування указів та погромів від імені на цей раз червоної деспотії над різноманітними "класовими і національними ворогами" своєї "родіни". Класовий ворог змінився, але національний з приходом більшовиків залишився той самий: "сепаратизм" підкорених народів. Мазепа для більшовиків точнісінько такий самий і з тих мотивів "ізмінник родіни", як був для російських царів, що наказували його по церквах виклинати. Петро I., якому більшовики таку ж чолобитню складають, як і їх попередники, чорносотенне дворянство, надсилав на Україну своїх опричників, більшовики - російських чекістів. Змінилися назви російських катів, а не суть.

Царські історики, поети і письменники найбільшу шану віддавали тим царям і генералам, що мечем і вогнем поширювали російську імперію, топлячи в крові спротив волелюбних неросійських народів. Советські історики і письменники мають наказ робити те саме. Національним героям царської Росії складають патріотичний поклін. Ба більше, неросіян вони примушують також складати чолобитні своїм катам і звеличувати царів і царських генералів за нищення волі їх прадідів, за вбивства, грабунки й руйнування їх батьківщини, та вихвалити ці російські злочинства, як "прогрес", "рятунок" і "визволення" завойованих москалями народів. Комуністична теорія вбачає в царях і їх генералах "класового ворога". Але потреба душі москаля міцніша за теорію. Москаль прагне, щоб ним "восхищались", щоб його підносили і примушув, щоб його хвалили, а коли нема за що, так бодай зате, що він сам найбільше шанує, - за брутальну силу його попередників, яка підкорила йому інші народи.

Споєння ідей комуністичної теорії з чуттєвим підкладом російсько-національного світосприймання і світогляду сталося внаслідок того факту, що більшевицькі теоретики і партійні кадри,

будучи в основній масі москалями, внесли в комуністичний рух, разом з собою, своє російське національне світосприймання, свій російський шовінізм і під його призмою конкретизували та інтерпретували зміст теорій, а також в російських національних навиках творили факти большевицької практики.

Ленін громив і лаяв німецьких і австрійських соціал-демократів за те, що вони в першу світову війну вкупі з "буржуями" обороняли свої батьківщини. Але будучи сам москалем, з нагоди тієї самої війни, цілком відкрито підкресляв, що "інтерес національної гордості великоросів збігається з соціалістичним інтересом великоруських пролетарів". Відкликатися до національної гордості найбільш реакційно відсталих російських буржуїв Ленінові соромно не було, коли йшло про оборону Росії. Також не мав ні Ленін, ні інші російські большевики ніяких скрупулів в ім'я неподільності Росії потоптати большевицьку "Деклярацію прав народів Росії" і вдарити війною проти новоствореної української Держави. Коли йшлося про втримання неподільності Росії і поборювання національно-самостійницьких стремлінь неросійських народів, між російськими кадетами і російськими большевиками не було ніяких різниць думок.

"Національне питання - пише У. Кужіль, - було ними розв'язуване завжди з становища інтересів російських большевиків і завжди мало за ціль єдність російської імперії і затримання території, щоб гарантувати її позицію світової потуги і дальший імперіялістичний ріст навіть за ціну поступок марксистським принципіальним заложенням. При тому, як звичайно в советах, виступало виразно подвійне обличчя партії і уряду в національній політиці. Одне - це офіційна програма партії і уряду, виявлена в резолюціях партійних з'їздів і основних законах советської держави, а друге - правдиве - це практична політика уряду і партії на місцях, що зводиться до супрематії російської нації і повільного, але невблаганного спровадження всіх слов'янських і не слов'янських рід в одно російське море.

Через творчий вклад російської ментальности в розробку теорії і в формування практики большевизму постала в багатьох суттєвих відношеннях збіжність між комуністичною ідеологією та чуттєвими прагненнями російського народу, ідеями його національної ідеології і деякими формами соціального і державного устрою, закоріненими в російських традиціях. Багато комуністичних тверджень мають свій основний ґрунт в російській духовості їх авторів і їх в теорії комунізму взагалі не було б, або були б інакше ставлені, оформлені та інтерпретовані, якщо б їх авторами були люди іншої, неросійської культури і якщо вони були б формовані на ґрунті інших національно-історичних традицій.

Ми вкажемо на деякі приклади.

Традиційний російський деспотизм зберігся у формі зросійщиної, розробленої Леніном, теорії диктатури пролетаріату, царський державний централізм, коли поминути зовнішні словесні оздобы, заховався в російській інтерпретації Сталінової федерації

Республіка ССРСР, -скованої обручками партійної сітки; замкнутість Росії від решти світу і російська ворожість до Заходу знайшла своє продовження в советській ізоляваності від некоммуністичного світу і в принциповій негачії капіталістичного світу; російський месіянїзм - в советських претенсіях обороняти права світового пролетаріату; російський імперіалїзм знайшов своє продовження і роздуття в советських імперіалістичних плянах світової пролетарської революції і світової коммуністичної держави; висування міста Москви на позиції світової метрополії/3-ій Рим/, залишилось таким самим гарячим бажанням большевиків, з такою лише поправкою, що місто Москва повинно стати червоною Меккою для правовірних коммуністів всього світу, а далі столицею світового ідеологічного руху; царослав'є збереглося і розрослося в ідолопоклонне величання вождів партії за життя і по смерті, з мавзолеями включно. Деякі типово російські методи поліційного володіння, що в царських часах існували в зародку, большевики прийняли і розвинули до небувалих розмірів, як от придушування цензурою всякого вільного слова; методу заслань на Сибір, продуктивність якої підвищили з сотень політичних в'язнів на мільйони; будову каналів і царських міст на багнах коштом життя своїх рабів большевики зберегли повністю; абсолютну владу по провінціях большевики надалі залишили в руках губернаторів, назвавши їх першими секретарями республіканських партій та поширили їх владу на всі області однієї провінції-республіки.

Патріотичну любов до російської імперії і демонстрування її, російські більшовики вважають мірилом лояльності або нелояльності громадян супроти режиму. Вона належить до обов'язкового репертуару офіційних виступів. Щоб не дратувати неросіян цією шовіністичною вимогою, більшовики прикрили своє настирливе домагання любови до російської імперії маскою іншої назви — "советського патріотизму", плеканню якого присвячується особливо пильну увагу.

III III III III III III III

XXXXXXXXXXXXX

"На крові тих, що впали на полі бою в обороні рідних хат, сімей і населення, в наступі на гестапівські й енкаведівські гнізда й загони, в індивідуальному двобою в час конспіративної підпільної роботи, на крові тих, що замучені по тюрмах і таборах, виросла безсмертна легенда воюючої нації, що вогненним смолоскипом горить у серцях і душах народу й освічує шлях у майбутнє. Україна живе й бореться та силою здобуває перемогу. Хай же вічна слава буде впадшим героям, що склали своє життя на жертовнику нації!"

/З Деклярації Проводу ОУН/

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ПРО СПРАВУ НЕ ГОВОРИ З ТИМ, З КИМ МОЖНА,

А З ТИМ, З КИМ ТРЕБА !

Строга конспірація в Організації, це - секрет успіху нашої боротьби. У народніх приповідках кажеться: - "млин меле, мука буде, - язик меле, біда буде!". В шостій точці ДЕКАЛОГУ зобов'язується члена: "Про справу не говори з тим, з ким можна, а з тим, з ким треба".

Ворог для боротьби з нами має густорозставлені сіті шпигенства і розвідки, має гроші і штаб фахово вишколених людей, які слідкують за нашими діями, плянують і ведуть проти нас боротьбу, користуючись найновішими, в цій ділянці, засобами техніки. Все це є цілоспрямоване на знищення Українського Визвольного Руху, втіленням якого є ОУН, як сила, яка загрожує існуванню московської імперії.

Пам'ятаймо завжди, що ворог діє проти нас відкрито і за-таємно, конспіративно. У відкритій боротьбі проти нас, ворог, користується брехнею і наклепами, чим дескредитує себе і не має успіху. Вельми небезпечною є його конспіративна дія. Супроти неї організація з успіхом обороняла себе в минулому, і легко оборонятиметься в майбутньому, якщо членство її буде чуйним і буде дотримуватися строгих конспіративних засад. Пам'ятаючи конспіративну засаду - про справу не говори з тим, з ким можна, а з тим, з ким треба - обмежити контакти і розмови в організаційних справах до ділових осіб/члени одного звена, зверхник чи підлеглий, член однакового рівня проводу/. В ніякому випадку не відноситись в організаційних справах до своїх приятелів чи знайомих, навіть якщо б ми догадувались, чи навіть були певні, що вони є також членами Організації.

Глибока законспірованість не зумовляє стану бездіяльності члена, мовляв не дію, щоб себе нерозконтспіровувати! Можна діяти динамічно, не розконтспіровуючи себе, або зовсім не діяти, а розконтспірувати себе, маючи чванливі навички. Якщо хтось оправдує свою бездіяльність конспірацією, - він ледар і боягуз! З негативною інтерпретацією конспірації зв'язаний страх. Але засідання громадської установи мають також конспіративний характер, не для відома загалу їх перебіг. Засідання урядів, міжнародні переговори ведуться таємно, конспіративно. Конспірація - це упорядкований стан відношення окремих справ до окремих людей, і навпаки. Добрий, розумний і зразковий член Організації виконує солідно і тихо свої обов'язки. Він не говіркий, бо такі часто прозраджуються, а є мовчазною вдачею, що є основною засадою конспірації.

Тверезість - тверда засада життя члена Організації. Найбільшим ворогом конспірації є алкоголь і наркотики. Під їхнім впливом розв'язується в людини язик і затирається

свідомість відповідальності за те, що говорить і робить. Людина, яка не має повної контролю над собою, не знає "мірки" поза яку не можна перейти, - така людина не може бути членом Організації.

Секретність - організаційні розмови і справи нормально ведемо секретно, користаючи часто з невідповідних для цього умов, навіть публичних зібрань. Але це треба робити вміло, незвертаючи на себе уваги посторонніх. Буває нераз, щоб представити себе важною особистістю в даному середовищі, члени ведуть так свої секретні розмови, перешіптуються з собою на очах інших, що тим самим розконспіровують себе і плани, які виявлені успіхом або невдачею покажуть, хто мав до них відношення і чому відбувалися секретні розмови.

Скромність - це одна з кращих прикмет характеру члена Організації. Рушієм Організації є члени. Слідкуючи за діями Організації, ворог, робить приціл на її кращих членів. Знищивши фізично або морально члена, ворог, параліжує дію Організації. Член Організації мусить бути свідомий того, що за його словами, вчинками і дією буде слідкувати ворог і буде приглядатися власне до його поведінки. Тому член, в першу чергу, не повинен чванитися, не виявляти постороннім/поза своїм зверхником/ свого подвигу чи дії у сподіванні похвал та загального признання, бо цим, він зверне на себе увагу ворога, що впаде на шлях його діяння, а розконспірований перед ворогом член стає непридатний Організації до роботи. Член мусить оберігатися від надмірної цікавості. Він не повинен знати більше про організаційні справи, як йому треба знати, відповідно до функції і завдань, які має виконувати. Подвійно знати, - то треба подвійно відповідати, а де подвійна відповідальність, там і є подвійна небезпека. Члени Організації, які пройшли слідства НКВД чи Гестапо, знають, що краще було знати менше про організаційні тайни, як багато, бо тоді легко заплутатися в час допитів і важче себе обтяжити, а то й зрадити своїх друзів. У країнах нашого поселення немає зараз грізної для нас, членів Організації, небезпеки. Але часи міняються і ми мусимо бути готові на найгірші евентуальності, а тому найкраще буде, якщо член, крім свого зверхника, членів свого звена та підлеглого не знатиме більше нікого з організаційної сітки. Скромність у поведінці, обережність в дії і виступах, відповідальність за становище, яке займає член - це добрі прикмети, які сприяють конспірації.

Зрівноваженість - член Організації мусить бути завжди опанований, холоднокрровний і зрівноважений, мусить вміти володіти собою. Про такого кажуть - "в нього холодна кров". Для того треба сталити нерви, гартувати дух. Сила характеру рішає часто про життя людини. Народня приповідка каже: "назлодієві шапка горить". Значить, якщо хтось має якесь відношення до справи, важко затаїти, не прозрадитися, якщо слабкі нерви і характер. Про цю приповідку знають органи безпеки цілого світу.

Буває, що невинна в нічому людина підїжджає до кордону, на саму згадку про митну та іміграційну контролю, виявляє нервозність. Це змістя запримічують прикордонні службовці, притримують її та переводять обшук. Інша людина, яка вміє опановувати себе, хоч навіть перевозить більше чечого понад норму, проходить "зеленими знаками" самопевно, а якщо й попаде митникові в руки, то вміє якось легко із цього викрутитися. Досвідчить, що від того, як хто себе поводить і тримає залежить чи впаде він у підозріння та під обшук, чи буде притриманий на допити, а то й арештований. Це зокрема відноситься до тих, які відвідують Україну. Невідповідна поведінка завжди підсилює підозріння. Ось приклад: в Україні по другій світовій війні арештовано місцевого члена Проводу ОУН. Чотири дні його тримали на допитах в районному відділі КГБ. КГБ сподівалось, що впіймалась "грубша риба", але ніякого доказу на це не мало, нічого під час слідства не виявило. На п'ятий день до станиці КГБ зайшла дружина арештованого. З плачем заявила, що її чоловік ні в чому не винен і вимагала його звільнення. Слідчий вдарив п'ястком об стіл і закричав: - ага, невинен? А чому політикою бавився?! Рідаючи, дружина промовила: - я не раз казала йому, щоб він тої політики не бавився. На підставі таких слів дружини було засуджено І. Ф. на 25 років заслання, звідкіль він вже не повернувся домів.

Т о ч н і с т ь : - Успіх дії Організації залежить від оперативності її проведів і членства. А головною передумовою оперативності є точність. Організація з членством, яке за всяких умов дотримується точності функціонуватиме справно, як годинник. Найменше опізнення члена, на одну чи більше хвилин, рішає про успіх акції, про безпеку члена, а навіть організації. В Організації треба все докладно вимірювати часом: зустрічі, дії, пляни праці, акції, а також звіти. Усе треба щодо хвилини уплянувати і до хвилини виконати.

Т е м п е р а м е н т н і с т ь - люди горячкові, нестримані, назрівноважені і нервові можуть великі шкоди заподіяти Організації. Такі не можуть бути членами Організації.

С м і л и в і с т ь - р і ш у ч і с т ь - г о т о в і с т ь -

Це були головні елементи виховання Юнацтва ОУН в Україні. На теренах, під окупацією ворога, кожної хвилини треба було прийняти бій і вийти з нього переможно. А перемогу здобував той, хто був готовий, рішучий і сміливий. Ці прикмети треба плекати між Юнацтвом, бо ворог діє у вільному світі, провокуючи до боєвої навіть акції. Треба, щоб Юнацтво було готове до ризикових акцій, сміливе на радикальні чини і рішуче в поборюванні ворожого наступу на нашу Організацію.

З М І С Т:

	Ст.
"До Проблем Молоді" - Столяр	1
"Нація" - тема на семінар ч. 2	5
"Націоналізм" - тема на семінар ч. 3	9
"Хто такі Бандерівці та за що вони борються" - П. Полтава	12
"Значення творчости С. Петлюри для української політичної освіти - проф. Г. Васькович	17
"До проблем большевизму" - Е. Маланюк	27
"Московські коріння большевизму" - Степан Ленкавський	33
"Про справу не говори з тим, з ким можна, а з тим, з ким треба"!	39

ж ж ж
ж

"Наша революція - це всенародня революція, якщо говорити про її соціальний зміст, не буржуазно-демократична, не пролетарська. Її національно-соціальний зміст визначають народні маси. Вона має дати владу народові, себто здійснити створення власної національної влади. Але ця влада народу не має нічого спільного з вузькою ліберальною, ані соціальною демократією /ані тимбільше з обманливою тоталітарною "народною демократією"/, що боронить інтереси певних груп народу. Всі ці типи демократії звужують її дію рамками певних громадських станів, верств, класів або клік, тоді як йде про захист інтересів усього народу, де опорою національної ідеї, її зберігачем та захисником, є народні маси. Звідси демократія, за яку стоїть український націоналізм, на нашу думку, носитиме інший характер. Цей характер буде наданий їй самим життям!"

ж ж ж ж ж ж

"Найвищою формою буття і єдиною гарантією розвитку нації є національна держава. Буття і розвиток української нації може забезпечити єдино Суверенна, Соборна, ні від кого незалежна Українська Держава. Звідси найвищий імператив для кожного українця: "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!".

ж ж ж ж ж ж

"У боротьбі за духове й національно-соціальне визволення українського народу зродився український націоналізм, що є синтезом і втіленням усіх відвічних життєвих прагнень цілого українського народу, як неподільної національної спільноти, й означає стремління до свободи й справедливості для українського народу, та особистої волі і соціального добробуту для української людини".

ж ж ж ж ж ж

"Український націоналізм заперечує історичний і діалектичний матеріалізм, марксизм, як чужу і ворожу нам світоглядну й соціально-політичну доктрину, протиставляючи їй християнство й націоналістичний український суспільно-політичний світогляд і соціально-політичну доктрину, в основі якої наріжним каменем є українська нація і українська людина.

ж ж ж ж ж ж

Ярослав СТЕЦЬКО
/цитати зі статті п.н.
"Рушійні кличі нашої
Боротьби".